

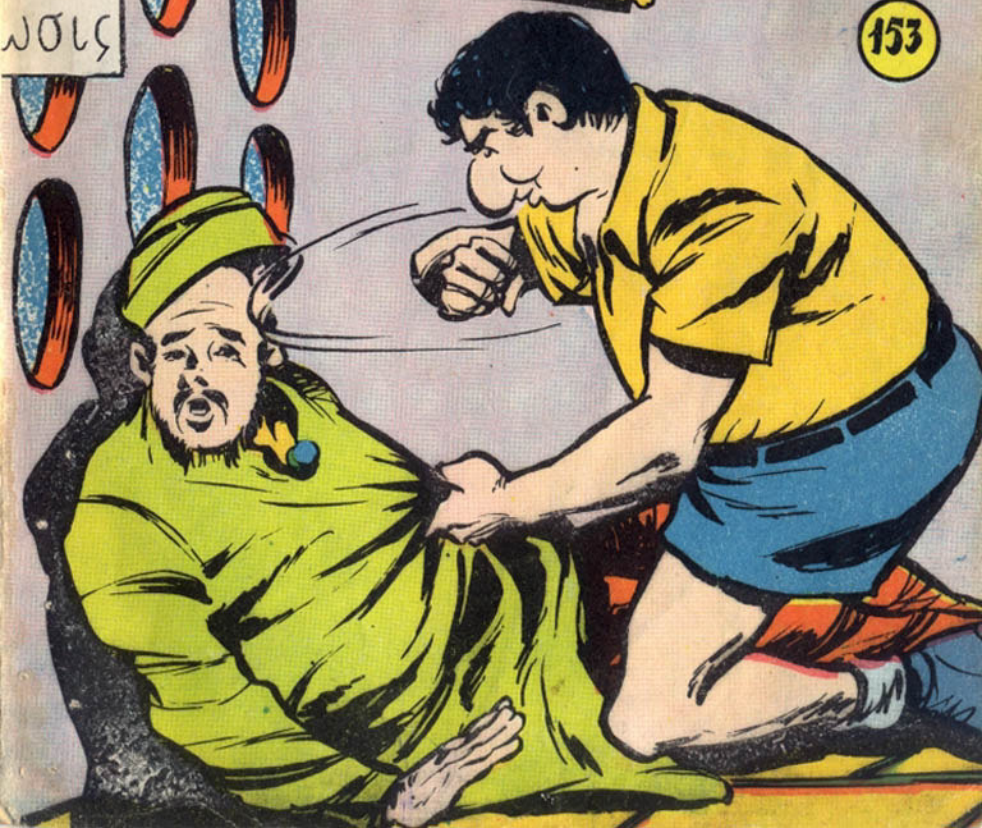
Ο Μικρός

ΗΡΟΣ

Το
Αίνιγμα
του
Πακιστάν

153

ΝΟΙΣ

Ἡ εὐτυχία τοῦ Σπίθα

Ο ΣΠΙΘΑΣ καὶ ὁ Γιώργος Θαλάσσης βρίσκονται σὲ κρίσιμη θέσι, ὁ ἕνας μακριὰ ἀπὸ τὸν ἄλλο. Μέσα στὴ σκοτεινὴ αὐλὴ τοῦ μοναστηριοῦ τοῦ Μαύρου Ναοῦ ὁ Γιώργος εἶναι ἀντιμέτωπος τοῦ τρομεροῦ Μερβάρρα τοῦ καταπληκτικοῦ Γερμανοῦ πράκτορος "Αντολφ Χούντ, πού ἔχει τὴν ἀπίστευτη ἱκανότητα νὰ ἐξαφανίζεται καὶ νὰ ἐμφανίζεται ὅποτε θέλει (*) Ὁ Μερβάρρα πού ἔχει ὀργανώσει τοὺς Ἰνδοὺς Φακίρηδες καὶ τοὺς ἔχει συγκεν-

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος, τὸ 152, πού ἔχει τὸν τίτλο: «Μερβάρρα, ὁ Ἀόρατος Ἰνδός».

*Τὸ Αἶνιγμα
τοῦ Πακισταν*

τρώσει στο Μαύρο Ναό για να κανονίση μαζί τους τις τελευταίες λεπτομέρειες μι-
 ᾶς ἐπαναστάσεως ἐναντίον τῶν Συμμάχων, πού θά ἐπι-
 τρέψη στοὺς Γερμανοὺς νὰ καταλάβουν τις Ἰνδίες, κρα-
 τάει ἕνα πιστόλι στὸ χέρι του καὶ εἶναι ἑτοιμος νὰ πιέση τὴ σκανδάλη, λέγον-
 τας ἄγρια:

— Αὐτὴ τὴ φορά, δὲν πρό-
 κεται νὰ γλυτώσης!

Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ Σπί-
 θας πού ἔχει χωθῇ — πού ἄλ-
 λου; — μέσα στὴν κουζίνα τοῦ μοναστηριοῦ καὶ ἐτοι-
 μάζεται νὰ καταβροχθίσῃ τὰ τροφίμα πού ὑπάρχουν ἐ-
 κεῖ μέσα, γουρλώνει τὰ μά-
 τια του καὶ ἀνείγει διάπλα-
 τὰ τὸ στόμα του.

Μέσα ἀπὸ ἕνα πανέρι μὲ φροῦτα, πού εἶναι πάνω στὸ τραπέζι, ξεπροβάλλει μιὰ κόμπρα! Τὸ τρομερὸ ἔρπε-
 τὸ σαλεύει ζωηρὰ τὸ κεφάλι του, ἑτοιμο νὰ τὸ τινάξῃ πρὸς τὸ μέρος τοῦ Σπίθα καὶ νὰ τοῦ χαρίσῃ τὸ θάνα-
 το μὲ τὸ φοβερὸ φαρμάκι του!

Γιὰ ἕνα δευτερόλεπτο, ὁ Σπίθας νοιώθει τὰ μέλη του νὰ παραλύουν ἀπὸ τὸν τρό-
 ρο. Τὸ κεφάλι τοῦ ἔρπετοῦ βρίσκεται σὲ ἀπόσπαι δύο μόνον σπιθαμῶν ἀπὸ τὸ δι-
 κό του καὶ ἀκούει τὸ σιγανὸ θυμωμένον σφύριγμα τῆς κόμπρας. Ὁ Σπίθας εἶναι ἀ-
 νίκανος νὰ κάνῃ τὴν παρα-
 μικρὴ κίνησι καὶ περιμένει μοιρολατρικὰ τὸ θάνατο.

Κὶ τότε μιὰ σκέψις περ-

νάει ἀπὸ τὸ καθυστερημένο μυαλὸ τοῦ ἀδιάκοπα πεινα-
 σμένου παιδιοῦ. Ἡ κόμπρα αὐτὴ εἶναι ἐκεῖ μέσα γιὰ νὰ φάῃ ὅλα τὰ τροφίμα καὶ νὰ τὸν ἀφήσῃ νά... πεθάνῃ ἀπὸ τὴν πείνα!

Ἡ σκέψις αὐτὴ δίνει πί-
 σω στὸ Σπίθα ὅλες τις δυ-
 νάμεις του. Ἀνακτᾷ τὴν ψυ-
 χραιμία του καὶ τὸ στήθος του γεμίζει ἀπὸ ἕναν ἀσυγ-
 κράτητο θυμὸ.

— Μανούλα μου!, μουρ-
 μευρίζει τρέμοντας ἀπὸ λύσ-
 σα. Θέλει νὰ μὲ κάνῃ νὰ πε-
 θάνω ἀπὸ τὴν πείνα τὸ πα-
 λιόφιδο! Θὰ σοῦ δείξω ἐγὼ ὅ-
 μως τί θὰ πῇ τὸ Σπίθα!

Καὶ τὸ χέρι του τινάζεται πρὸς τὰ ἔμπρὸς μὲ γρηγορά-
 δα πῖθ μεγάλη ἀπὸ τὴ γρη-
 γοράδα τῆς κόμπρας. Τὰ δά-
 χτυλά του ἀρπάζουν τὸ λαι-
 μὸ τοῦ φιδιοῦ καὶ σφίγγον-
 ται γύρω του, μιὰ στιγμή ποῖν ἢ κόμπρα τινάξῃ πρὸς τὰ ἔμπρὸς τὸ κεφάλι τῆς.

Τὸ ἔρπετο δοκιμάζει νὰ ἀντισταθῇ καὶ ἕνα ἀπαίσιο σφύριγμα θγαίνει ἀπὸ τὸ λαρύγγι του, ἐνῶ τὸ κορμί του συσπάται θίαια, προσ-
 παθώντας νὰ ἀπαλλαγῇ ἀ-
 πὸ τὸ σφίξιμο τοῦ Σπίθα. Μὲ τὰ δάχτυλα σφίγγουν ὅ-
 λο καὶ πῖθ δυνατὰ τὸ λαιμὸ τῆς κόμπρας. Μερικὲς στι-
 γμὲς ἀργότερα, τὸ ἔρπετο παραλύει καὶ μένει ἀσάλευ-
 το, νεκρὸ μὲ τὴ ραχοκοκα-
 λία του τσακισμένη κάτω ἀ-
 πὸ τὰ δυνατὰ δάχτυλα τοῦ Σπίθα!

Μὲ ἕνα περιφρονητικὸ μορ

φασμό, ο Σπίθας πετάει μακριά του το φίδι και αρχίζει να καταβροχθίζει τα φρούτα και τα φαγητά που έχει μπροστά του πάνω στο τραπέζι.

Μά η εύτυχία αυτή του αδιάκοπα πεινασμένου παιδιού δεν κρατάει πολύ. Ακούει θήματα και φωνές έξω από το κτίριο της κουζίνας και καταλαβαίνει ότι έχθροί έρχονται προς το μέρος του. Το καθυστερημένο μυαλό του συμπεραίνει ότι οι έχθροί αυτοί έρχονται για να πάρουν τα τρόφιμα!

Τρίζοντας τα δόντια του με μανία, πετάγεται όρθιος, τρέχει στην πόρτα, την ανοίγει, πετάγεται έξω και... από τον παράδεισο όπου βρισκόταν λίγες στιγμές πριν βρίσκεται τώρα στην κόλαση. Πέφτει πάνω σε τρεις μεγαλόσωμους Ίνδους, ωπλισμένους με μεγάλα ρόπαλα. Τα ρόπαλα αρχίζουν να ανθεοκατεβαίνουν και να χτυπούν το Έλληνόπουλο στο κεφάλι, κάνοντάς το να βλέπη μπροστά του ήλιους να στριφογυρίζουν και... ψητά γουρουνόπουλα να πηγαινοέρχονται σεβριρισμένα σε μεγάλες πιατέλλες!

Το τελευταίο αυτό τον σώζει. Ο Σπίθας θιάζεται να φάη τά... ανύπαρκτα γουρουνόπουλα και αποφασίζει να απαλλαγεί από τους ένοχλητικούς αυτούς ανθρώπους που δεν τον αφήνουν να απολαύση τα νόστιμα αυτά φαγητά.

Μουγγρίζοντας σαν λαθόμενος ταύρος ρίχνεται ανάμεσα τους και δρᾷ σά σίφουνας. Αρπάζει τον έναν από τους Ίνδους και, με μία συντριπτική λαβή ιαπωνικής πάλης, τον έκσφενδονίζει πάνω στους άλλους. Οι Ίνδοι σαστίζουν και τραβιούνται πίσω και ο Σπίθας θρискει τον καιρό να συνεχίση την επίθεσή του. Δυο στιγμές αργότερα, οι αντίπαλοί του έχουν σωριαστή όλοι χάμω, άναίσθητοι, κάτω από τα τρομερά χτυπήματα της γροθιάς του!

Κάνει να γυρίση προς την κουζίνα για να συνεχίση το φαγητό του, μα την ίδια στιγμή τα γυμνασμένα μάτια του, διακρίνουν μέσα στο σκοτάδι σε απόστασι δέκα βημάτων από αυτόν, τη σιλουέτα του Γιώργου. Μπροστά στο Γιώργο στέκεται μία άλλη σιλουέτα που κρατάει ένα πιστόλι!

— Μανούλα μου!, θογγάει ο Σπίθας. Θᾶ μου τον σκοτώση το Γιώργο μου!

Και τραβάει το πιστόλι του, μουρμουρίζοντας:

— Φαίνεται πως είμαι καταδικασμένος να μείνω νηστικός απόψε!

Ἀπαγωγή

ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΟ του Μερθάρα αρχίζει να πιέζη τη σκανδάλη, ενώ ο Γιώργος αρχίζει να γέρνη προς το πλάι, για να απο-

φύγη τὸ χτύπημα.

Ένας πυροβολισμός ἀντηχεί. Καὶ μιὰ κραυγὴ πόνου. Μὰ ὁ πυροβολισμός δὲν προέρχεται ἀπὸ τὸ πιστόλι τοῦ Μερθάρου καὶ ἡ κραυγὴ δὲ θγαίνει ἀπὸ τὸ στήθος τοῦ Παιδιοῦ - Φάντασμα. Ὁ Σπίθας ἔχει πυροβολήσει καὶ ὁ Μερθάρου ἔχει φωνάξει. Ἡ σφαῖρα τοῦ ἀχόρτα γου παιδιοῦ ἔχει χτυπήσει τὸ πιστόλι τοῦ Γερμανοῦ πράκτορος στὴν κάννη καὶ τὸ ἔχει ἐκσφενδονίσει μακριὰ μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας!

Γιὰ μιὰ ἢ δυὸ στιγμὲς ὁ Γιώργος καὶ ὁ Ἀντολφ Χούντ μένουν ἀκίνητοι κυττάζοντας ὁ ἓνας τὸν ἄλλο, κατὰ πληκτοὶ καὶ οἱ δυὸ μπροστά

στὴν ἀπροσδόκητη αὐτὴ ἐξέλιξι τῶν πραγμάτων.

Ἐπειτα, ὁ Γιώργος κινεῖται γιὰ νὰ ἀρπάξῃ τὸ Γερμανό. Μὰ τότε συμβαίνει πάλι τὸ ἴδιο παράξενο φαινόμενο πού εἶχε κάνει τὸ Παιδί - Φάντασμα νὰ σαστίσῃ πάλι λίγη ὥρα πρὶν. Ὁ Μερθάρου διαλύεται στὸν ἀέρα καὶ χάνεται σὰν καπνός.

Ἐνῶ ὁ Γιώργος στέκεται ἐκεῖ κυττάζοντας σὰν χαζὸς τὸν ἀδελφὸν ἀέρα, ὁ Σπίθας φτάνει κοντὰ τοῦ τρέχοντας!

— Εἶσαι ἐντάξει, Γιώργο; ρωτᾷ λαχανιασμένος.

Ὁ Γιώργος δὲ θρῖσκει τὸν καιρὸ νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ. Δε κάδες Ἰνδοὶ τοὺς περικυκλώνουν καὶ τοὺς δύο καὶ

Τινάζει τὸ χέρι του καὶ ἀρπάζει τὸ φίδι ἀπὸ τὸ λαιμό!

Τρεις 'Ινδοί ρίχονται επάνω του και αρχίζουν να τον χτυπούν.

σπαθιά, ραβδιά και γροθιές σηκώνονται για να χτυπήσουν αλύπητα τὰ 'Ελληνό-πouλα.

Είναι οι φακίρηδες του Μερθάρρα, που έχουν στο μεταξύ βγή από το ναό!

Την ίδια στιγμή όμως από το μέρος της αέλοπορτας του μοναστηριού αντηχούν άπανωτοι πυροβολισμοί και δεκάδες σφαίρες έρχονται να καρφωθούν στα κορμιά των 'Ινδών.

Είναι οι άντρες του ταγματάρχη Χόμφρεϊ Ντάλτον του αρχηγού της συμμαχικής οργάνωσης πρακτόρων που έχει το όνομα «Γεράκι». Και φτάνουν στην πιο κρίσιμη στιγμή!

Η αύλη του μοναστηριού μεταβάλλεται σε πεδίο σκληρής μάχης. Οι Σύμμαχοι πράκτορες, ειδικά γυμνασμένοι για συγκρούσεις από το του είδους, ώπλισμένοι ως τα δόντια, αντιμετωπίζουν το πλήθος των 'Ινδών και εξοντώνουν τους πιο τολμηρούς από αυτούς, περιοριζόμενοι να αιχμαλωτίσουν τους άλλους. Μέσα σε λίγα λεπτά η μάχη έχει πάρει τέλος και οι πράκτορες αφού έκλεισαν τους αιχμαλώτους σ' ένα δωμάτιο, έρευνούν το μοναστήρι με την έλπίδα να βρουν κι άλλους.

Ξαφνικά, ο Γιώργος που είναι με το Σπίθα στην αύλη, ακούει μια διαπεραστι-

κή κραυγή από τὸ πίσω μέρος τῶν κτιρίων. Τὸ αἷμα του παγώνει. Ἡ κραυγὴ δὲν εἶναι ἀντρική. Εἶναι γυναικεία καὶ ὁ Γιώργος ἀναγνωρίζει τὴ φωνὴ τῆς Κατερίνας!

Χλωμιάζοντας νεκρικὰ μέσα στὸ σκοτάδι, τὸ Παιδί - Φάντασμα τρέχει πρὸς τὸ μέρος τῆς κραυγῆς καὶ βλέπει ἕναν ἄντρα, ποὺ ἀναγνωρίζει ὡς τὸν Μερθάρρα, νὰ τρέχει πρὸς τὴν ἐξοδὸς τῆς αὐλῆς τοῦ μοναστηριοῦ, κρατώντας στὴν ἀγκαλιά του τὴν Κατερίνα. Ἡ Ἑλληνοπούλα δὲν κάνει καμμιά κίνησι καὶ φαίνεται ἀναίσθητη.

Ὁ Γιώργος, μὲ τὸ πιστόλι του στὸ χέρι, διπλασιάζει τὴν ταχύτητά του. Δὲν τολμᾷ νὰ πυροβολήσῃ ἀκόμη, γιατί φοβᾶται μήπως χτυπήσῃ τὴν ἀγαπημένη του. Κερδίζει ὁμῶς ὁλοένα ἔδαφος. Ἡ ἀπόστασις μεταξὺ τοῦ Γερμανοῦ πράκτορος καὶ τοῦ ἡρωικοῦ Ἑλληνόπουλου ἐλαττώνεται γοργά. Μερικὰ πηδημάτα ἀκόμη καὶ ὁ Γιώργος θὰ φτάσῃ τὸν Μερθάρρα. Καὶ τότε τίποτε δὲ θὰ μπορέσῃ νὰ γλυτώσῃ τὸν τρομερὸ ἀντίπαλό του ἀπὸ τὰ χέρια του.

Ξαφνικά, γιὰ τρίτη φορά τὸ ἴδιο θράδυ ὁ Μερθάρρα χάνεται! Διαλύεται στὸν ἀέρα καὶ μαζί του διαλύεται καὶ χάνεται καὶ ἡ Κατερίνα!

Τὸ Παιδί - Φάντασμα σαστισμένο, σταματᾷ. Αὐτὸ

ποὺ συμβαίνει κάθε τόσο μὲ τὸ καταπληκτικὸ Ἄντολφ Χούντ κοντεύει νὰ τὸν τρελλάνη. Δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ μὲ τί ὑπερφυσικὲς ἰδιότητες εἶναι προικισμένος ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς γιὰ νὰ μπορῇ νὰ ἐξαφανίζεται ἔτσι ὅποτε θέλει.

Καὶ ἡ Κατερίνα. Ἡ ἀγαπημένη του εἶναι τώρα στὰ χέρια τοῦ σατανικοῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου! Στὰ χέρια τοῦ πιὸ τρομεροῦ καὶ πιὸ ἀπάνθρωπου ἐχθροῦ, ποῦ τὸ Παιδί - Φάντασμα ἔχει γνωρίσει στὸ διάστημα τῆς περιπετειώδους καὶ τρικυμισμένης σταδιοδρομίας του.

Πρέπει τώρα νὰ κἀνῃ τὰ πάντα γιὰ νὰ λύσῃ τὸ αἷνιγμα τοῦ Μερθάρρα καὶ νὰ σώσῃ τὴν Κατερίνα.

Νοιώθει μιὰ ἔντονη ἐπιθυμία νὰ κλάψῃ. Μὰ συγκρατεῖται. Καταλαβαίνει ὅτι αὐτὴ ἔχει ἀνάγκη ἀπ' ὅλες τὶς δυνάμεις του καὶ ὅλη τὴν ψυχραυμία του γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ δράσῃ ὅπως πρέπει.

Κακούρα

ΜΙΑ ὥρα ἀργότερα τὸ Παιδί - Φάντασμα κουβεντιάζει μὲ τὸν ἀρχιστράτηγο τῶν Συμμαχῶν, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ ἰσχυροῦ ραδιοπομποῦ, ποὺ ἔχει στὸ δωμάτιό του, στὸ ξενοδοχεῖο, ὅπου μένει μὲ τοὺς φίλους του.

«Ὅλα πῆγαν καλά, στρατηγέ μου, λέει: «Ὅλοι σχε-

δὲν οἱ ἄντρες τοῦ Μερθάρρα ἢ "Αντολφ Χούντ, ποὺ ἦσαν συγκεντρωνόμενοι στὸ Μοναστήρι τοῦ Μαύρου Ναοῦ, συνελήφθησαν ἢ ἐξοντώθηκαν. Δυστυχῶς ὁμῶς ὁ ἴδιος ἐξέφυγε, καὶ μάλιστα παίρνοντας μαζί του καὶ τὴν Κατερίνα!...».

«ὦ! κάνει ὁ ἀρχιστράτης γος με λυπημένη φωνή. Αὐτὸ εἶναι πολὺ ἄσχημο! Πρέπει νὰ βροῦμε τὴν Κατερίνα, Γιῶργο! Μὲ κάθε θυσία. Θὰ δώσω διαταγὲς νά...».

«Ἀφήστε με νὰ δράσω μόνος μου, στρατηγέ μου, τὸν διακόπτει ὁ Γιῶργος. Ἔχω κάποιο στοιχεῖο στὰ χέρια μου. Ἐνας ἀπὸ τοὺς αἰχμαλώτους, θαρεῖα τραυματισμένους, μίλησε πρὶν ἐξουχῆσθαι καὶ εἶπε μερικὰ πράγματα παράξενα, ποὺ ὁμως μποροῦν νὰ με ὁδηγήσουν στὴν Κατερίνα καὶ στὸ Μερθάρρα...».

«Ποιὰ εἶναι τὰ στοιχεῖα αὐτά;» ρωτᾷ ὁ ἀρχιστράτης γος.

«Ὁ Μερθάρρα πρόκειται νὰ πάη μεθαύριο στὸ Καράτσι, τὴν πρωτεύουσα τοῦ Πακιστάν, ὅπου ἔχει μιὰ συνάντησι με μερικοὺς ἀπὸ τοὺς ἀρχηγούς τῆς συνωμοσίας του στὸ μέρος αὐτό. Φαίνεται ὅτι κάτι σχεδιάζουν ἐκεῖ καί, τώρα ποὺ ἀπέτυχε ἡ προσπάθειά τους νὰ ξεσηκώσουν τοὺς Ἰνδοὺς φακίρηδες ἀσφαλῶς ὁ Μερθάρρα θὰ στρέψῃ τὴν προσοχὴ του στὸ Καράτσι... Θὰ φύγω λοι-

πὲν ἀμέσως γιὰ τὴν πόλιν αὐτή...».

«Πολὺ καλὰ, Παιδί - Φάντασμα, λέει ὁ ἀρχιστράτης γος. Πάντως, ἂν χρειαστῇ βοήθεια στὸ Καράτσι νὰ ἀποταθῇ στὸν Ἀμπντουλάχ Σαρέμ, ἕναν ἔμπορο γουναρικών στὴν κεντρικὴ πλατεῖα τῆς μουσικῆς ὑπηρεσίας πληροφοριῶν ποὺ ἔχουμε στὸ Πακιστάν. Τὰ σύνθημα ἀναγνωρίσεως εἶναι «Ἴνδικὸς Ὁκεανός». Μπορεῖς νὰ ἔχῃς ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στὸν Ἀμπντουλάχ καὶ νὰ τὸν χρησιμοποιήσῃς ἀκόμη καὶ στὴν πιδὲ ἐμπιστευτικὴ ἀποστολή...».

* * *

Πρὶν φύγῃ γιὰ τὸ Καράτσι ὁ Γιῶργος ἐπισκέπτεται τὸν ταγματάρχη Χόμφρεϋ Ντάλτον γιὰ νὰ τοῦ ζητήσῃ μερικὲς πληροφορίες. Καταλαβαίνει ὅτι δὲ θὰ μπορέσῃ νὰ ἀντιμετωπίσῃ με ἐπιτυχία τὸν Μερθάρρα, ἂν δὲν μάθῃ ποῦ ὀφείλει τὴν ἱκανότητά του νὰ χάνεται ὅποτε θέλει.

Διηγεῖται λοιπὸν στὸν Ντάλτον τὶς παράξενες ἐξοφάνσεις τοῦ Μερθάρρα. Ὁ Ντάλτον, ἀκούγοντάς τον ζαρώνει τὰ φρύδια του καὶ μυρμουρίζει:

— Περὶεργο! Πολὺ περίεργο! Εἶναι δυνατόν ἕνας Γερμανὸς νὰ εἶναι προικισμένος με ἱκανότητες ἐνὸς Καχουάρα;

— Καχουάρα; ρωτᾷ ἐξαφνισμένος ὁ Γιῶργος. Τὸ σημαίνει αὐτό;

— Καχουάρα, λέει ὁ Ντάλ-

τον, είναι μιά φυλή που ζή
 όχι μακριά από το Καράτσι
 στην πλαγιά ενός βουνού.
 Θεωρείται φυλή μάγων και
 όλοι τους φοβούνται και τους
 σέβονται. Κι' αυτό γιατί οι
 Καχουάρα αυτοί έχουν την
 ικανότητα να εξαφανίζονται
 όποτε θέλουν. Βέβαια, η εξα-
 φάνισις αυτή δεν κρατάει,
 όπως και στην περίπτωση
 του Μερθάρρα, περισσότερο
 από μερικές στιγμές, που
 είναι αρκετές για να χαθή
 και να ξεφύγει ένας άνθρω-
 πος, όταν τον καταδιώκουν.

— Και πώς το κατορθώ-
 νουν αυτό; ρωτάει ο Γιώρ-
 γος.

— Φαίνεται ότι γυμνάζουν
 τη θέλησί τους με τη βοή-
 θεια ενός δυνατού ναρκωτι-

κού, και κατορθώνουν να κά-
 νουν τους άλλους να πιστεύ-
 ουν ότι δεν μπορούν να τους
 δουν! Μοῦ κάνει όμως έν-
 τύπωσι το γεγονός ότι ο Μερ-
 θάρρα έχει την ικανότητα αυ-
 τή...

— Ίσως συνεργάζεται με
 τους Καχουάρα, λέει σκεπτι-
 κός ο Γιώργος. Και ίσως να
 τους έβαλε να του μάθουν να
 εξαφανίζεται... Πρέπει να
 μάθω κι' εγώ.

Ο Ντάλτον τον κυττάζει
 κατάπληκτος.

— Τρελλάθηκες, Παιδί -
 Φάντασμα; Πώς είναι δυνα-
 τόν να...

— Καταλαβαίνω, λέει ότι
 αυτό που θέλω να κάνω δεν
 είναι χωρίς κινδύνους...

— Χωρίς κινδύνους; καγ-

Μιά μάχη αρχίζει στην αύλη του μοναστηριού.

Καί τὸν κοπανάει μὲ τὴ νεροκολοκύθα στὸ κεφάλι.

χάζει ὁ Ντάλτον. Θέλεις νὰ πῇς ὅτι πηγαίνοντας στοὺς Καχουάρα, πηγαίνεις νὰ πέσης στὸ στόμα τοῦ λύκου! Οἱ Καχουάρα εἶναι τόσο ἀφιλόξενοι, ὥστε εἶναι ἀμφίβολο ἀν θὰ βγῇς ζωντανὸς ἀπὸ τὰ χέρια τους.

Ἀφοῦ πῆγε ὁ Μερθάρα σ' αὐτοὺς, ἀν πῆγε φυσικά, καὶ βγῆκε ζωντανός, γιατί νὰ μὴν μπορέσω νὰ κάνω καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιο; Ἐκεῖνο μόνο πού θὰ ἤθελα νὰ μάθω πρὶν τοὺς ἐπισκεφθῶ εἶναι τί πράγματα κάνουν μεγαλύτερη ἐντύπωση στοὺς Καχουάρα. Μὲ τί δῶρα θὰ μποροῦσε καθεὶς νὰ τοὺς δελεάσῃ...

Ὁ Ντάλτον μένει σκεπτι-

κὸς γιὰ λίγο κι' ἔπειτα λέει:

— Περίμενε μιὰ στιγμή. Ἐχῶ ἓναν ἄνθρωπο, πού μπορεῖ νὰ μᾶς δώσῃ σχετικές πληροφορίες.

Σηκώνει τὸ τηλέφωνο καὶ συνθέτει ἓναν ἀριθμό. Κουβεντιάζει γιὰ λίγο μὲ κάποιον κι' ἔπειτα ἀκουμπάει τὸ ἀκουστικὸ καὶ γυρίζει στὸ Γιῶργο:

— Ἐχῶ αὐτὸ πού θέλεις. Οἱ Καχουάρα τρελλαίνονται γιὰ τὰ γραμμόφωνα μὲ δίσκους, πού ἔχουν ἀποτυπωμένα ἄσματα τῆς θρησκείας τους...

— ὦ! κάνει ὁ Γιῶργος ἀπογοητευμένος. Γραμμόφω-

νο είναι εύκολο νά βρῇ, δίσκουσ ὅμως μὲ ἄσματα τῆς θρησκείας τους...

— Θὰ τὸ λύσουμε κι' αὐτὸ τὸ πρόβλημα, λέει ὁ Ντάλτον. Ὁ φίλος μου, στὸν ὁποῖο τηλεφώνησα πρὸ ὀλίγου εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς ὁπαδοὺς τῆς θρησκείας στὴν ὁποία ἀνήκουν οἱ Καχουάρα μολονότι δὲν ἀνήκει στὴ φυλὴ τους. Θὰ δεχτῇ πρόθυμα νὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ ἀποτυπώσουμε μερικὰ ἀπὸ τὰ θρησκευτικὰ ἄσματα τῶν Καχουάρα σὲ δίσκους. Ὑπάρχει ἐδῶ μιὰ ἐταιρία δίσκων, ποὺ ὁ διευθυντὴς τῆς εἶναι ἐπίσης φίλος μου...

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Καχουάρα

ΔΥΟ ὥρες ἀργότερα, ἓνα ἀεροπλάνο μεταφέρει τὰ δυὸ παιδιὰ στὸ Καραάτσι. Ὁ Σπῆθας ἔχει πάρει μαζί του καὶ τὰ δυὸ ἀγαπημένα του ζῶα, τὸν Μούτς καὶ τὴν Τσικίτα καὶ τὸ Παιδί - Φάντασμα ἔχει μιὰ βαλίτσα, ὅπου εἶναι κλεισμένο ἓνα γραμμόφωνο καὶ μερικοὶ δίσκοι.

Ξημερώνει πιά ὅταν τὸ ἀεροπλάνο προσγειώνεται εἰς τὸ ἀεροδρόμιο, στὸ Καραάτσι. Τὰ δυὸ παιδιὰ πηγαίνουν ἀμέσως μ' ἓνα ταξί καὶ νοικιάζουν ἓνα δωμάτιο σ' ἓνα λαϊκὸ ξενοδοχεῖο. Ἔπειτα, ὁ Γιώργος, μὲ τὴ βαλίτσα του πάντα μαζί, μπαίνει στὸ ἴδιο ταξί καὶ ξεκινάει γιὰ τὸ βουνό, ὅπου βρίσκεται ἡ φυλὴ τῶν Καχουάρα. Ἀφήνει τὸ ταξί εἰς τὰ πόδια τοῦ βουνοῦ καὶ συνεχίζει τὸ δρόμο του μὲ τὰ πόδια, ἀνεβαίνοντας μιὰν ἀπότομη πλαγιά.

Βαδίζει ἔτσι γιὰ μισὴ ὥρα, ὅταν ξαφνικὰ μέσ' ἀπὸ τοὺς γύρω θάμνους, μερικοὶ μισόγυμνοι Ἴνδοί, μὲ ἄγρια πρόσωπα καὶ γυμνὰ σπαθιά στὰ χέρια, ξεπηδοῦν καὶ ζώνουν τὸ Ἑλληνόπουλο.

Τὰ σπαθιά προτείνονται πρὸς τὸ μέρος του, μὰ τὸ Παιδί - Φάντασμα μένει ἀπαθές. Κυττάζει ἡρεμα τοὺς Ἴνδους καὶ λέει στὴ γλῶσσα τους:

— Ἔρχομαι σὰ φίλος μὲ δῶρα γιὰ τὸν ἀρχηγὸ σας. Ὁδηγήστε με σ' αὐτόν.

Ὁ τόνος του εἶναι τόσο ἐπιτακτικὸς ὥστε οἱ Ἴνδοὶ σταματοῦν ἄθελά τους καὶ κυττάζονται μεταξύ τους σὰν νὰ μὴ ξέρουν ἂν πρέπει νὰ σκοτώσουν, ἀμέσως τὸν ξένο, αὐτό, ποὺ τόλμησε νὰ παραβιάσῃ τὸ ἔδαφος τῆς φυλῆς τους.

Ὁ Γιώργος ἐπωφελεῖται ἀπὸ τὸ δισταγμὸ τους καὶ

ἐπαναλαμβάνει στὸν ἴδιο τό νο:

— 'Οδηγήστε με λοιπὸν εἰς τὸν ἀρχηγό σας!

Οἱ δισταγμοὶ τῶν 'Ινδῶν παίρνουν τέλος. Ὁ ἐπικεφαλῆς τους κάνει μιὰ κίνησι μετὰ τὸ κεφάλι καὶ ὅλοι μαζί σπρώχνουν τὸ παιδί πρὸς τὸ στόμιο μιᾶς σπηλιάς, ποὺ χάσκει λίγο πιὸ πέρα.

Περνοῦν ἀνάμεσα σὲ δυὸ σπαθοφόρους φρουροὺς, ποὺ στέκονται ἀπὸ τῇ μιᾷ κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά τῆς εἰσόδου, καὶ μπαίνουν στὴ σπηλιά. Ἐκεῖ δεκάδες ἄλλοι 'Ινδοὶ εἶναι καθισμένοι γύρω ἀπὸ μιὰ φωτιά ὅπου θράζει ἕνα καζάνι.

Οἱ συνοδοὶ του σπρώχνουν τὸ Ἑλληνόπουλο πρὸς ἕνα γέρο 'Ινδὸ, μετὰ μακρὰ γένια καὶ μαῦρα μάτια γεμάτα πονηριὰ καὶ σοφία.

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Καχουάρα κυττάζει ἐξεταστικὰ τὸ Παιδί - Φάντασμα καὶ λέει μετὰ θεϊὰ μουσικὴ φωνή:

— Ποιὸς εἶσαι καὶ τί γυρεύεις στὰ μέρη μας, ξένε;

— Ἦρθα, ἀπαντᾷ τὸ Ἑλληνόπουλο, σὰν φίλος καὶ σοὺ φέρνω ἕνα πολύτιμο δῶρο, ὃ ἀρχηγὲ τῶν Καχουάρα!

Ἀκουμπᾷ τὴ βαλίτσα μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ 'Ινδοῦ καὶ προσθέτει:

— Σοὺ φέρνω ἕνα γραμμὸ φωνο καὶ μερικoὺς δίσκους μετὰ ἄσματα τῆς θρησκείας σας...

— ὦ!, κάνει ὁ γέρος.

Ἀνοίγει τὴ βαλίτσα, βγά

ζει τὸ γραμμόφωνο καὶ τὶς πλάκες καὶ τὸ βάζει σὲ λειτουργία. "Ἐνα παράξενο καὶ μελαγχολικὸ ἄσμα κυματίζει στὸν ἀέρα, ἐνῶ οἱ 'Ινδοὶ γύρω ἀκοῦνε μετὰ τάνυξι. "Ὅταν ὁ δίσκος τελειῶνῃ ὁ γέρος λέει:

— Εἶναι φανερὸ ὅτι μοῦ ἔφερες αὐτὸ τὸ δῶρο, ξένε καὶ ἀψήφησες τοὺς κινδύνους μιᾶς ἐπισκέψεως στὴ φυλὴ μου, ποὺ εἶναι γνωστὴ γιὰ τὰ ἀφιλόξενα αἰσθήματά της, μετὰ τὸ σκοπὸ νὰ μοῦ ζητήσῃ μιὰ χάρι. Ποιὰ εἶναι αὕτῃ ἡ χάρι;

— Θέλω, ἀπαντᾷ ὁ Γιδῶργος μετὰ ἀγωνία, νὰ μοῦ μάθεται νὰ χάνωμε ὅποτε θέλω.

Βαθειὰ σιωπὴ ἀπλώνεται γύρω στὰ λόγια αὐτά. Οἱ 'Ινδοὶ κυττάζουν τὸν μικρὸ ἐπισκέπτη τους μετὰ ἐχθρικά βλέμματα καὶ ὁ γέρος ἀρχηγὸς τους ζαρώνει μετὰ δυσανεξία τὰ φρύδια του.

— Αὐτὸ, λέει, δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ, ξένε!

— Καὶ ὅμως, ἐγίνε κιόλας στὸ κοντινὸ παρελθόν. Ἐγίνε σὲ κάποιον Μερθάρα.

— Βλέπω, λέει ὁ γέρος, ὅτι ξέρεις πολλὰ πράγματα.

Ναί, δώσαμε στὸν Μερθάρα τὴν ἱκανότητα νὰ χάνεται, μὰ αὐτὸς ἦταν 'Ινδὸς καί...

— Ὁ Μερθάρα εἶναι 'Ινδὸς ὅσο κι' ἐγὼ εἶμαι Νέγγρος! τὸν διακόπτει ὁ Γιδῶργος. Ὁ Μερθάρα εἶναι Γερμανὸς καὶ λέγεται "Αντολφ Χούντ

και βρίσκεται εδώ για να κατασκοπεύει για λογαριασμό της χώρας του. Είναι ξανός θανάσιμος εχθρός μου και χρησιμοποιεί τη δύναμη που του δόσατε για να κάνει μια μεγάλη άδικια χωρίς να το ξέρετε. Ζητώ λοιπόν να μου δώσετε καιμένα τη δύναμη να εξαφανίζωμαι. Γι' αυτό σας έφερα τα δώρα αυτά και είμαι πρόθυμος να σας υποσχεθώ ότι θα σας στείλω κι' άλλα...

Σωπαίνει και κυττάζει με αγωνία το γέρο αρχηγό, που μένει σιωπηλός με τα μάτια μορφωμένα στο γραμμόφωνο.

Τέλος, λέει με τη θαθεία φωνή του:

— Δεν μπορώ να μη θαυμάσω το θάρρος σου, ξέने! Στην ηλικία σου, άλλα παιδιά δε θα τολμοῦσαν να βγουν από το σπίτι τους τη νύχτα κι' εσύ πήρες την τολμηρή απόφαση να έπισκεφθής τη φυλή των Καχουάρα. Και βρίσκω σωστή την αίτησή σου. Θα σου δώσω τη δύναμη, που έδωσα στον αντίπαλό σου, αφού μάλιστα μου λές ότι ο Μερβάρα δεν είναι 'Ινδός, αλλά Γερμανός. Με γέλασε και θα τον πληρώσω δίνοντάς σου τη δύναμη να χάνεσαι κι' εσύ! Πρόσεξε όμως! Τη δύναμη αυτή δεν θα την αποκτήσης εύκολα. Θα περάσης από δοκιμασίες που θα λυγίσουν το θάρρος σου και την αντοχή σου! Χρειάζεται μεγάλη ψυχική και σωματική αν-

τοχή για να το πετύχει κανείς αυτό!

— Είμαι έτοιμος, λέει ο Γιώργος, να υποστώ τὰ πάντα!

ΟΙ ΔΟΚΙΜΑΣΙΕΣ

ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ του γέρου γυρίζει άρ γά πρὸς έναν άλλο 'Ινδὸ, πὺ κάθεται δίπλα του καὶ πὺ ἀπὸ τὴν περιβολὴ του φαίνεται νὰ εἶναι ὁ μάγος τῆς φυλῆς.

Άμέσως, ἐκεῖνος σηκώνεται καὶ χάνεται στὸ βάθος σπηλιάς γιὰ νὰ ξαναγυρίσει σὲ λίγο μὲ μιὰ μεγάλη κούπα στὰ χέρια. Τὴν δίνει εἰς τὸν ἀρχηγὸ καὶ αὐτὸς τὴν προσφέρει στὸ Γιῶργο λέγοντας:

— Θα πῆς τὸ περιεχόμενο τῆς κούπας αὐτῆς καὶ ἀμέσως θὰ νοιώσης τοὺς πιὸ φριχτοὺς πόνους τοῦ κόσμου. Θα νομίσῃς ὅτι πεθαίνεις! Ἄν ζητήσης τὴ βοήθειά μας, μπορούμε νὰ σὲ ἀπαλλάξουμε ἀμέσως ἀπὸ τοὺς πόνους δίνοντάς σου ἕνα ἀντίδοτο. Τότε ὅμως θὰ πρέπει νὰ φύγῃς ἀμέσως ἀπὸ δῶ καὶ δὲ θα ἀποκτήσης

ποτέ τη δύναμι πού θέλεις. Για νά τὸ πετύχης αὐτό, πρέπει σ' ὅλο τὸ διάστημα πού θά νοιώθης τοὺς πόνους νά χαμογελάς καὶ νά φέρεσαι σάν νά μὴ συμβαίνει τίποτε, σάν νά μὴ νοιώθης τὸν παρσμηικρὸ πόνο.

Ὁ Γιῶργος παίρνει ἀποφασιστικά τὴν κοῦπα ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ Ἰνδῶ, τὴν φέρνει στὸ στόμα του καὶ ἀδειάζει τὸ περιεχόμενό της μὲ μιᾶς. Τὴν ἴδια στιγμή, ὁλόκληρο τὸ κορμὶ του συσπάται ἀπὸ ἓναν πόνον, πού ὅμοιό του δὲν ἔχει γνωρίσει ποτέ στὴ ζωὴ του τὸ Ἑλληνόπουλο. Εἶναι σάν νά κατάπιε ἓνα ὁλόκληρο μαγκάλι μὲ ἀναμμένη κάρθουνα ἢ νά ἤπιε ἀκουαφόρτε. Τὰ σωθικά του καίγονται καὶ πύρινες λόγχεις διαπερνοῦν τὸ στήθος του. Νοιώθει τὴν ἀνάγκη νά κυλιστῇ χάμω καὶ νά σφίξῃ τὴν κοιλιά του μὲ τὰ χέρια του μὰ θυμᾶται τὰ λόγια τοῦ γέρου καί, καταβάλλοντάς μιαν ὑπεράνθρωπη προσπάθεια, κατορθώνει νά κυριαρχήσῃ στὸν ἑαυτὸ του καὶ νά μείνῃ ἀκίνητος.

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Καχουάρα, πού παρακολουθεῖ τίς κινήσεις του ἀγρυπνῶν, θέλει νὰ πει ὅτι θὰ τὸν ἔβλεπε νά κυλιέται χάμω ἀπὸ τοὺς πόνους, βλέπει μὲ θαυμασμὸ τὸ καταπληκτικὸ αὐτὸ παιδί νά μένῃ ἥρεμο καὶ βλέπει ἕνα χαμόγελο νὰ σχηματίζεται σιγὰ - σιγὰ στὰ χεῖλιά του!

Μὰ ἡ δοκιμασία δὲν περι-

ορίζεται σ' αὐτό. Οἱ πόνοι πολλαπλασιάζονται καὶ δυναμώνουν ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή καὶ τὸ Ἑλληνόπουλο δοκιμάζει μαρτύρια, πού δὲν εἶναι δυνατόν νά περιγραφῶν μὲ λόγια.

Ἡ ὥρα περνάει καὶ ἀπὸ τὸ μέτωπο τοῦ Παιδιοῦ - φάντασμα ξεπηδοῦν χοντρές σταγόνες ἰδρώτα. Στὸ πρόσωπό του ὅμως εἶναι ἀποτυπωμένο ἓνα χαμόγελο καὶ στὴ σκέψι του γυρίζει καὶ ξαναγυρίζει μιὰ φράσις:

«Πρέπει νά ἀντέξω! Ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία μου ἐξαρτᾶται ἡ σωτηρία τῆς Κατερίνας καὶ ἡ ἐξόντωση τοῦ Μερθάρα, τοῦ πιὸ ἐπικίνδυνου ἐχθροῦ, πού ἔχει ποτέ γνωρίσει ὁ ἐλεύθερος κόσμος! Πρέπει νά κρατήσω!».

Τὸ μαρτύριο τοῦ ἡρώτικοῦ παιδιοῦ ἔχει φτάσει τώρα εἰς τὸ κατακόρυφόν του. Οἱ πόνοι εἶναι τόσο δυνατοὶ τώρα ὥστε ὁ Γιῶργος καταλαβαίνει ὅτι ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή θὰ λυγίσῃ καὶ θὰ χάσῃ τὸ παιχνίδι! Μὲ μιὰ ἀπεγνωσμένη προσπάθεια, ἐντεῖνει τὴ θέλησί του καὶ καταφέρει νά διατηρήσῃ στὰ χεῖλιά του τὸ χαμόγελο. Μὰ δὲν μπορεῖ πιά! Δὲν εἶναι δυνατόν νά κρατήσῃ ἄλλο! Θὰ λυγίσῃ! Θά...

Ξαφνικὰ παύει νά νοιώθῃ τοὺς μαρτυρικοὺς πόνους! Ὅλα καθαρίζουν γύρω του καὶ βλέπει μπροστά του, καθισμένον πάντα χάμω, τὸν γέρο ἀρχηγὸ τῶν Καχουά-

ρα, νά τόν κυττάζω με θαυμασμό.

— Ξεπέρασες και τόν Μερθάρια άκόμη!, λέει ο Ίνδρος. "Αν δέν ήξερα πόσο δυνατούς πόνους προκαλεί τó πο τó που ήπιες θά νόμιζα ότι ήπιες κάτι πολύ ευχάριστο και δροσιτικό. Πρώτη φορά στη ζωή μου βλέπω άνθρωπο με τόση αυτόκυριαρχία. Δέ μετανοιώνω που αποφάσισα νά σου δώσω τή δύναμη νά χάνεσαι!

Γυρίζει στο μάγο της φυλής και κάνει μιάν άλλη κίνηση. Αύτός πηγαίνει πάλι στο βάθος της σπηλιάς και επιστρέφει σέ λίγο φέρνοντας ένα μεγάλο φίδι, μιá τεράστια κάμπρα. Τó κεφάλι του φιδιού είναι κλεισμένο μέσα σ' ένα δικτυωτό άπο λεπτό σύρμα, έτσι ώστε τó έρπετο νά μñν μπορñ νά δαγκώσει.

— Πρόσεξε τώρα. Ξένε!, λέει ο γέρος. "Η δοκιμασία αύτή είναι πιό δύσκολη άπό τñν προηγούμενη... Και μπορεί νά σου κοστίζει τή ζωή! Τó ποτó που ήπιες έχει άτσαλώσει τή θέλησή σου. Αύτó είναι τó μόνο έφóδιό σου για νά άντεπεξέλθης στη νέα αύτή δοκιμασία. Θά έλευθερώσουμε τó κεφάλι του φιδιού κι' εσύ θά πλησιάσης σ' αύτó τó χέρι σου, λέγοντας μέσα σου: «Δέν μπορείς νά με δαγκώσεις! Δέν μπορείς νά με δñς για νά με δαγκώσεις!» Πρόσεξε όμως: πρέπει νά τó πιστεύεις αύτó εσύ ó ίδιος. Διαφορετικά, τó

φίδι θά σέ δñ και θά σέ δαγκώσει και τότε δέ σέ σώζει τίποτε στον κόσμó άπό τόν πιό φριχτό θάνατο! Πρέπει νά σου πώ επίσης ότι στους δέκα που ύποβάλλονται στη δοκιμασία αύτοί ένένα χάνουν τή ζωή τους!

— Είμαι πρόθυμος νά ύποστώ τή δοκιμασία!, λέει ó Γιώργος ήρεμα.

Ή συγκίνησης του Σπίθα

ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΕΙ ότι παίζει τή ζωή του κορώνα - γράμματα. Μά δέν είναι ή πρώτη φορά που είναι πρόθυμος νά θυσιάσει τή ζωή του για τή σωτηρία της αγαπημένης του ή για τñν έλευθερία της πατρίδας του και του έλευθέρου κόσμου. "Αλλωστε κάτι που κατάρθωσε ó Μερθάρια γιατί δέ θά τó κατορθώσει κι' αύτός;

Ό μάγος άφαιρεί τó δικτυωτό άπό τó κεφάλι της κάμπρας, άφóυ προηγουμένως αίχμαλωτίζει τó κορμί της μέσα σέ μιá ειδική θηλειά.

"Ενα σφύριγμα θγαίνει &

πό το στόμα του έρπετοῦ καί ἡ γλῶσσα του σαλεύει τρεμουλιαστά. Τό φίδι ἀνυπομονεῖ νά θυβίση τά δόντια του σέ σάρκα καί νά χύση τὸ δηλητήριο, ποῦ γεμίζει μιὰ εἰδική σακκούλα κάτω ἀπὸ τά δόντια του.

Ὁ Γιώργος σκέπτεται μὲ ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς του:

«Δέν μπορεῖς νά μὲ δαγκώσης! Δέν μπορεῖς νά μὲ δῆς γιὰ νά μὲ δαγκώσης!»

Ἀπλώνει ταυτόχρονα τὸ χέρι του καί τὸ πλησιάζει στὸ στόμα τοῦ φιδιοῦ. Εἶναι ἀπόλυτα ἥρεμος. Εἶναι ἐντελῶς βέβαιος ὅτι τὸ έρπετο δὲ θά τὸν δῇ καί δὲ θά τὸν δαγκώση.

«Δέν μπορεῖς νά μὲ δαγκώσης σκέπτεται πάλι. Δέν μπορεῖς νά μὲ δῆς γιὰ νά μὲ δαγκώσης!»

Ὅλοι γύρω περιμένουν μὲ ἀγωνία, μὲ τὰ μάτια τους καρφωμένα πάνω στὸ φίδι. Τί θά κάνη; Θά δαγκώση τὸ τολμηρὸ παιδί ἢ θά τυφλωθῇ ἀπὸ τὴ θέλησ' του καί δὲ θά τὸν δῇ καν;

Ἡ κόμπρα σαλεύει πάντα τὴ γλῶσσα της καί γυρίζει τὸ κεφάλι της πρὸς κάθε κατεύθυνσι ἀναζητώντας ἕνα θῶμα. Θά τῆς ἦταν πολὺ εὐκόλῃ νά τεντώσῃ λίγο τὸ λαιμὸ της καί νά δαγκώση τὸ χέρι τοῦ παιδιοῦ, μὰ δέν τὸ κάνει! Εἶναι σάν νά μὴν ὑπάρχῃ καν τὸ χέρι αὐτό, νά μὴν εἶναι τόσο κοντά της.

Περνάει ἕνα ὀλόκληρο λεπτό, ἕνα λεπτό ἀγωνίας. Ἡ

κόμπρα ἐξακκλουθεῖ νά σαλεύῃ τὴ γλῶσσα της, χωρὶς ὅμως καί νά δαγκώνῃ τὰ χέρια τοῦ παιδιοῦ.

Τέλος, ὁ γέρος ἀρχηγὸς κουνάει τὸ κεφάλι του. Ὁ μάγος, μὲ μιὰ ἐπιδέξια κίνησι, φερεῖ πάλι στὸ κεφάλι τοῦ έρπετοῦ τὸ δικτυωτὸ καί κουβαλάει τὴν κόμπρα στὸ βάθος τῆς σπηλιάς.

— Συγχαρητήρια!, λέει ὁ ἀρχηγὸς στὸ Γιώργο ποῦ τὸ σιῆθος του ἔχει πλημμυρίσει ἀπὸ χαρὰ γιὰ τὴν ἐπιτυχία του. Ξεπέρασες καί πάλι τὸ Μερθάρα! Ὅταν αὐτὸς ὑπέστη τὴν δοκιμασία παραλίγο νά χάσῃ τὴ ζωὴ του. Ἡ κόμπρα κινήθηκε γιὰ νά τὸν δαγκώσῃ γιατί δέν κατάρφερε νά κάνῃ ἀθέατο τὸ χέρι του ἀμέσως. Τώρα, θά ὑποστῇ τὴν τελευταία καί πιὸ δύσκολη δοκιμασία. Θά ξεγελάσῃ ἕναν ἄνθρωπο. Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἀντρες μου, θά σὲ πλησιάσῃ μὲ τὸ σπαθί του στὸ χέρι καί θά δοκιμάσῃ νά σοῦ πάρῃ τὸ κεφάλι. Ἄν δέν καταφέρῃς νά τὸν κάνῃς νά πιστέψῃ ὅτι δέν μπορεῖ νά σὲ δῇ, θά πεθάνῃς! Εἶσαι ἔτοιμος;

— Ἐτοιμος!

Ἐνας ἀπὸ τοὺς Ἰνδοὺς τραβάει τὸ σπαθί του καί προχωρεῖ πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἑλληνόπουλου. Σηκώνει τὸ σπαθί ψηλά, καθὼς πλησιάζει καί δέν χωρεῖ καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι μὲ εὐχαρίστησι θά ἐπαίρνε τὸ κεφάλι τοῦ Γιώργου. Τὸ Παιδί - Φάντασμα περιμένει ἥρεμο, λέγον

Βλέπει τὸν Μερβάρα νὰ φεύγῃ μὲ τὴν Κατερίνα στὴν ἀγκαλιά του.

τας μέσα του:

«Δέν μπορείς νά μέ χτυπήσῃς! Δέν μπορείς νά μέ δῆς!»

Ὁ Ἰνδὸς σταματᾷ ξαφνιασμένος μὲ τὸ σπαθί του στὸν ἀέρα, κυττᾷοντας χαζὰ πρὸς τὸ μέρος ὅπου στέκεται τὸ παιδί, καὶ ὁ Γιώργος καταλαβαίνει ὅτι ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς δὲν μπορεῖ νά τὸν δῇ πιά! Ἐχει ἐξαφανιστῇ γι' αὐτόν!

Λέει μέσα του:

«Δέν μπορεῖ νά μέ δῇ κανένας σας! Κανένας σας!»

Κραυγὲς ἐκπλήξεως ἀκούγονται γύρω του. Ὅλοι οἱ Ἰνδοὶ κυττᾷουν πρὸς τὸ μέρος του χαζὰ κι' ἔπειτα γυρίζουν τὰ βλέμματά τους σὰν νά ψάχνουν νά θροῦν τὸ χαμένο παιδί. Ἀκόμη καὶ ὁ γέρος ἀρχηγὸς δείχνει ἐκπληξί.

Πέραν ἓνα ὁλόκληρο λεπτό καὶ μόνο τότε οἱ Ἰνδοὶ ἀρχίζουν νά τὸν βλέπουν πάλι.

— Συγχαρητήρια λέει τᾶλι ὁ ἀρχηγός. Ξεπέρασες ὁχι μόνο τὸν Μερθάρ, ἀλλὰ καὶ πολλοὺς ἀπὸ μᾶς! Ἐμεινες ἀθέατος πολὺ περισσότερο ἀπ' ὅσο περίμενα! Λυποῦμαι ποῦ θά φύγῃς πάλι, ξένε! Θά ἤθελα πολὺ νά σέ κρατήσω κοντά μου! Ἄνθρωποι μὲ τὴ δική σου ἀξία εἶναι πολὺτιμοι!

Ὁ Γιώργος κυττᾷ τὸ ρολοῖ του. Εἶναι περασμένο μεσημέρι καὶ πρέπει νά διασπῇ νά ἐπιστρέψῃ στὸ Καράτσι. Τὸ ραντεβού ὅπου θά θρῇ τὸν Μερθάρ εἶναι γιὰ τὴν ἐπομένη καὶ πρέπει νά θρῇ τὸ μέρος αὐτὸ καὶ νά

προετοιμαστῇ, ὥστε νὰ μπόρῃ νά δράσῃ χωρὶς νά θάλῃ σὲ κίνδυνο τὴ ζωὴ τῆς Κατερίνας.

— Λυποῦμαι πολὺ, μὲ πρέπει νά φύγω ἀμέσως ὦ ἀρχηγέ τῆς φυλῆς τῶν Καχουάρ, λέει. Ἡ ζωὴ ἐνὸς ἀγαπητοῦ μου προσώπου εἶναι σὲ κίνδυνο ἐξ αἰτίας τοῦ Μερθάρ, καὶ πρέπει νά σπεύσω... Σὲ εὐχαριστῶ θερμὰ γιὰ ὅσα ἔκανες γιὰ μένα καὶ σεῦ δηλώνω ὅτι θά εἶμαι γιὰ ὅλη μου τὴ ζωὴ ἓνας ἀφεισιμένος καὶ πρόθυμος φίλος σου.

— Λίγα λεπτά ἀργότερα, τὸ Παιδί - Φάντασμα κατεβαίνει πάλι στὴν πλαγιά τοῦ θουνοῦ καὶ θρίσκει τὸ ταξί, ποῦ εἶχε ἀφήσει στοὺς πρόποδες. Ξεκινᾷ πάλι γιὰ τὸ Καράτσι ὅπου φτάνει ἀργὰ τὸ ἀπὸγευμα.

Ὁ Σπίθας περιμένει ἀνυπόμονα τὸν φίλο του καὶ παρηγοριέται στὸ μεταξὺ καταβροχθίζοντας τεράστιες ποσότητες τρεφίμων, ψωμιά, τυριά, παστά καὶ διάφορα φρούτα.

Ὅταν μπαίνει ὁ Γιώργος, ὁ Σπίθας πετάγεται πάνω μὲ χαρὰ καὶ φωνάζει:

— Ἐπιτέλους! Εἶχα ἀρχίσει νά....

Σωπαίνει καὶ μένει μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτὸ καὶ τὰ μάτια γουρλωμένα καὶ με μιὰ ἐκφρασι ἀποβλακώσεως στὸ πρόσωπό του. Ὁ Γιώργος δὲν εἶναι πιά μπροστά του. Χάθηκε σὰν νά ἦταν ἀπὸ καπνὸ. Κυττᾷ γύρω μὰ δὲ βλέπει παρὰ θόνο τὸ Μοῦτς καὶ τὴν Τσικίτα.

— Σίγουρα λέει μουρμου-

ριστά, τὰ μάτια μου ἔχουν ἀρχίσει νὰ κάνουν πουλάκια! Μοῦ φάνηκε πὼς εἶδα τὸ Γιῶργο καί...

— Δέ σοῦ φάνηκε!, λέει ἡ φωνὴ τοῦ Γιῶργου. Εἶμαι ἐδῶ μπροστά σου, μὰ δὲν μπορεῖς νὰ με δῇς.

Καὶ τὸ Παιδί - Φάντασμα κάνει τὴν ἐμφάνισί του πάλι. Ὁ Σπίθας μένει γιὰ λίγες στιγμὲς μὲ τὸ στόμα ὀρθάνοιχτο καὶ ἔπειτα γυρίζει στὸ φορτωμένο ἀπὸ φαγητὰ τραπέζι μουρμουρίζοντας:

— Μανούλα μου! Ἀπὸ τὴ συγκίνησι χώνεψα ὅλα ὅσα ἔφαγα τὴν ὥρα ποὺ ἔλειπες καὶ πρέπει τώρα ν' ἀρχίσω ἀπὸ τὴν ἀρχή.

Καὶ τὸ ἀδιάκοπα πεινασμένο παιδί ρίχνεται πάλι μὲ τὰ μοῦτρα στὸ καταβρόχθισμα τῶν φαγητῶν.

Ἀθέατος

Ο ΛΑ εἶναι ἔτοιμα. Ἕνα μεγάλο μέρος τῆς νύχτας καὶ ὀλόκληρη τὴν ἡμέρα, τὸ Παιδί - Φάντασμα κατασκόπευε τὸ κτίριο, ὅπου, σύμφωνα μὲ τὶς πληροφορίες του, πρόκειται

νὰ συναντηθῇ, ὁ Μερθάρα μὲ μερικοὺς ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους του.

Φαινομενικά, τὸ κτίριο αὐτὸ εἶναι ἓνα λαϊκὸ ξενοδοχεῖο. Φαίνεται ὅμως ὅτι εἰς τὴν πραγματικότητά εἶναι ἄντρο κατασκόπων γιατί, ὅταν ὁ Γιῶργος δοκίμασε νὰ νοικιάσῃ ἓνα δωμάτιο, τὸν ἔδωξαν λέγοντάς του ὅτι δὲν εἶχαν κανένα διαθέσιμο δωμάτιο. Κι' ὅμως κανένα ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ ξενοδοχείου δὲν ἦταν ἀνοιχτὰ καὶ τὴ νύχτα, κανένα δὲν εἶχε φῶς.

Τώρα, τὰ δυὸ παιδιὰ παρασμενεύουν κρυμμένα πίσω ἀπὸ τὸν κορμὸ ἑνὸς δέντρου ἀπέναντι στὸ ξενοδοχεῖο. Ὁ λα εἶναι ἡσυχά καὶ σκοτεινά.

Ξαφνικά, μιὰ συντροφιά ἀπὸ Ἰνδοὺς μὲ σαρίκια πλησιάζει στὸ ξενοδοχεῖο μπαίνει μέσα καί, λίγες στιγμὲς ἀργότερα ἓνα φῶς ἀνάβει στὸ δεύτερο πάτωμα.

Μέσα στὸ σκοτάδι, τὰ μάτια τοῦ Παιδιοῦ - Φάντασμα λάμπουν ἀπὸ ἱκανοποίησι. Περαιμῆναι λίγο ἀκόμη καὶ δυὸ ἀκόμη Ἰνδοὶ πλησιάζουν καὶ σταματοῦν σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὰ δυὸ παιδιὰ.

— Ἀλλῇ, λέει ὁ ἓνας ἐγὼ θὰ πάω μέσα. Σ' εὐχαριστῶ ποὺ με ὠδήγησες ὡς ἐδῶ. Ἐσὺ γύρισε ἐκεῖ ποὺ ἔβρεις καὶ μάτια σου ἀνοιχτά.

Ὁ Γιῶργος ἀνασκιρτάει. Ἀναγνωρίζει τὴ φωνὴ αὐτῇ. Εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ Μερθάρα,

του Γερμανοῦ πράκτορος "Αντολφ Χούντ, τοῦ τρομεροῦ ἀντιπάλου του, ποῦ κρατάει αἰχμάλωτη τὴν ἀγαπημένη του Κατερίνα.

— Καλά! ἀπαντᾷ ὁ ἄλλος. 'Ο 'Αλλάχ μαζί σου, Μερβάρα!

— 'Ο 'Αλλάχ μαζί σου, 'Αλῆ!

Οἱ δυὸ ἄνθρωποι χωρίζουν. 'Ο ἕνας κατευθύνεται πρὸς τὸ σπίτι. 'Ο ἄλλος ἀπομακρύνεται βιαστικά.

— Σπίθα, λέει γοργὰ ὁ Γιώργος, παρακολούθησε τὸν 'Αλῆ. 'Εγὼ θὰ μείνω ἐδῶ. Θὰ συναντηθοῦμε στὸ μαγαζί τοῦ 'Αμπντουλάχ Σαρέμ τοῦ πράκτορος τῶν Συμμάχων, ποῦ εἶναι στὴν κεντρικὴ πλατεῖα.

'Ο Σπίθας κουνάει τὸ κεφάλι του καὶ ἀπομακρύνεται πίσω ἀπὸ τὸν 'Αλῆ. 'Ο Γιώργος ἀφήνει τὸν Μερβάρα νὰ μῆ μέσᾳ στὸ ξενοδοχεῖο κι' ἐπειτα πλησιάζει κι' αὐτὸς στὴν πόρτα καὶ κυττάζει μέσα.

Στὸν προθάλαμο τοῦ ξενοδοχείου, τρεῖς ἄντρες παίζουν χαρτιά καθισμένοι γύρω ἀπὸ ἕνα τραπέζι, ἐνῶ ἕνας τέταρτος καπνίζει ἕναν ναργιλέ ξαπλωμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα, μὲ τὰ μάτια του καρφωμένα στὴν πόρτα. Εἶναι, χωρὶς ἄλλο φρουροὶ ποῦ οἱ συνωμότες ἔχουν τοποθετήσει ἐκεῖ γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο.

Τὸ 'Ελληνόπουλο σκέπτεται μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς θελήσεώς του:

«Δὲν μπορεῖτε νὰ μέ δητε. Δὲν μπορεῖτε νὰ μέ δητε!».

'Ανεβαίνει μὲ θάρρος τὰ σκαλοπάτια τῆς εἰσόδου καὶ μπαίνει στὸ χῶλ. Οἱ 'Ινδοὶ ἐξακολουθοῦν νὰ παίζουν χαρτιά καὶ ὁ ἄλλος νὰ καπνίζει τὸ ναργιλέ του. Δὲ δέχονται ὅτι εἶδαν τὸ νεοφερμένο. 'Ο Γιώργος διασχίζει τὸν προθάλαμο καὶ ἀνεβαίνει γοργὰ τὴ σκάλα, ποῦ ὁδηγεῖ στὰ ἐπάνω πατώματα.

Φτάνει στὸ πρῶτο πάτωμα καὶ ετοιμάζεται νὰ συνεχίσει τὸ ἀνέβασμά του ὅταν μιὰ πόρτα ἀνοίγει καὶ ἕνας μεγαλόσωμος 'Ινδὸς βγαίνει. Βλέπει τὸ παιδί ποῦ ἔχει γίνεῖ πάλι δρατὸ καὶ τραβάει τὸ σπαθί του.

«Δὲν μπορεῖς νὰ μέ χτυπήσεις! Δὲν μπορεῖς νὰ μέ δῆς!» σκέπτεται τὸ Παιδί - Φάντασμα.

Τὸ σπαθ' τοῦ 'Ινδοῦ μένει μετέωρο καὶ τὸ στόμα του ἀνοίγει μιὰ σπιθαμὴ. Τὰ μάτια του πᾶνε νὰ πεταχτοῦν ἀπὸ τὶς κόγχες τους.

— 'Αλλάχ!, μουρμουρίζει. Τώρα ἦταν μπροστὰ μου καὶ τώρα πάλι δὲν τὸν βλέπω! Μήπως τρελλάθηκα; Μήπως...

Δὲν προλαβαίνει νὰ ἀποτελειώσῃ τὴ φράσι του. 'Ο Γιώργος ἔχει κάνει τὸ γύρο του καὶ τὸν χτυπάει μὲ τὴ σφιγμένη γροθιά του στὴ βάση τοῦ κεφαλιοῦ. 'Ο 'Ινδὸς πέφτει ἀναίσθητος στὴν ἀγκυλιά τοῦ πιδίου, ποῦ τὸν σέρνει μέσα στὸ δωμά-

τιο από το όποιο είχε θυγή. Έκεί τον δένει και τον φιμώνει κι, έπειτα ανεβαίνει στο δεύτερο πάτωμα, όπου είχε δη ν' ανάβη το φως.

Διασχίζει ένα διάδρομο και σταματάει μπροστά σε μιὰ κλειστή πόρτα, από τη χαραμάδα της οποίας βγαίνει λίγο φως. Στήνει το αυτί του. Μουρμουρίσματα φωνών φτάνουν ως αυτόν. Κάποιοι κουβεντιάζουν μέσα στο δωμάτιο, χωρίς όμως το Παιδί - Φάντασμα νά μπορεί ν' ακούση τί λένε.

Αποφασίζει νά τὰ παίξη όλα γιά όλα. Πιάνει το πόμολο, το γυρίζει άργά και με χίλιες προφυλάξεις και απρώχνει έλαφρά. Η πόρτα υποχωρεί και σχηματίζεται ένα άνοιγμα μερικών εκατοστών του μέτρου. Από το άνοιγμα αυτό το Έλληνόπουλο βλέπει το έσωτερικό ενός δωματίου. Πέντε άνδρες είναι καθισμένοι γύρω από ένα τραπέζι και κουβεντιάζουν. Ο ένας απ' αυτούς είναι ο Μερθάρα.

Ο Γερμανός πράκτωρ λέει:

— Έχετε δίκιο, μὰ δέν πρέπει νά χάνουμε το θάρρος μας. Είναι αλήθεια ότι στη Βομβάρη νικηθήκαμε συντριπτικά και χάσαμε πολλούς έμπιστους και ικανούς ανθρώπους μας. Κι' αυτό εξαιτίας ενός καταραμένου παιδιού, του περιφήμου Παιδιού - Φάντασμα, που έπενέθη άπροσδόκητα και κατέστρεψε τὰ σχέδιά μας. Έ-

τσι, απέτυχε γιά την ώρα τουλάχιστον η έπανάστασις που σχεδιάζαμε. Μην ξεχνάτε όμως δυο πράγματα. Πρώτον ότι η όργάνωσίς μας στο Πακιστάν είναι ακόμη ανέπαφη και δεύτερόν ότι έχω στα χέρια μου την Κατερίνα τη βοηθό και άρραβωνιαστική του Παιδιού - Φάντασμα. Αν δοκιμάση νά μπη πάλι στο δρόμο μας θα τον ειδοποιήσουμε ότι η άγαπημένη του θα το πληρώση αυτό με τη ζωή της!

Στήν παγίδα

ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ του Γιώργου Θαλάσση σφίγγονται από θυμό και τὰ μάτια του πετούν σπίθες μίσους έναντίον του διαβολικού αυτού ανθρώπου, που τόσο ύπουλα και τόσο άναγδρα δοκιμάζει νά τον αντίμετωπίση.

— Που την έχεις την Κατερίνα, Μερθάρα; ρωτάει ένας από τους άλλους.

— Έδω στο Καράτι. Σε ασφαλές μέρος. Ακούστε τώρα γιατί σας κάλεσα εδώ. Αφού αποτύχαμε στη Βομ-

θάη, πρέπει νά πετύχουμε στο Καρατάι καί νά δώσουμε στους έχθρους μας ένα γερό χτύπημα. Αύριο, πρόκειται νά φτάση στο Καρατάι μέ αεροπλάνο ένας άνθρωπος. Πρόκειται γιά έναν 'Αμερικανό, πού έχει ανάλαβει μιά πολυ σημαντική άποστολή: νά περάση από τὸ Πακιστάν στην Κίνα καί νά διαβιβάση στους Κινέζους ἀντάρτες διαταγές τοῦ στρατηγείου τῶν Συμμάχων. Πρίν φύγη, ὁ ἄνθρωπος αὐτός θά συναντηθῇ μέ τὸν ἀντιβασιλέα τῶν 'Ινδιῶν, μέ τὸν Βρεταννὸ ἀρχιστράτηγο τῶν 'Ινδιῶν, μέ τὸν διοικητὴ τῶν Συμμαχικῶν Δυνάμεων τοῦ Εἰρηνικοῦ καί μέ τὸν ἀρχιστράτηγο τῆς Συμμαχικῆς Ἀεροπορίας τῆς Ἀπω Ἀνατολῆς. Πρόκειται νά μελετήσῃ μαζί τους ὠρισμένα στρατηγικά σχέδια σχετικά μέ τὴν ἐξέλιξι τοῦ πολέμου. Ὅπως καταλαβαίνετε, θά εἶναι μεγάλο χτύπημα γιὰ τοὺς ἐχθρούς μας, ἂν κατορθώσουμε νά τοὺς αἰχμαλωτίσουμε τὴν ὥρα πού θά συνεδριάζουν. Ὅχι μόνο θά αἰχμαλωτίσουμε ἔτσι σπουδαίες προσωπικότητες, ἀλλὰ καί θά θάλουμε χέρι σὲ ἔγγραφα καί στοιχεῖα μεγάλης σημασίας γιὰ τὴ νίκη τῶν δικῶν μας.

Ὁ Γιώργος χλωμαίνει. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός εἶναι πιὸ τολμηρὸς καί πιὸ σατανικὸς ἀπ' ὅσο νόμιζε.

— Ἡ συνάντησις συνεχίζει ὁ Μερθάρ, θά γίνη στο ζε-

νοδοχεῖο «Ἐξέλσιορ», στο δωματίο. 123. Τὰ ἔχω ὅλα προβλέπει καί προετοιμάσει. Ὅλα τὰ γύρω δωμάτια ἔχουν κι' ὅλας νοικιαστὴ ἀπὸ δικούς μας, πού στὴν κατάλληλη στιγμή θά κινηθοῦν καί θά αἰχμαλωτίσουν τοὺς ἐχθρούς μας. Φυσικά, θά ἔχουν κι' αὐτοὶ πάρει τὰ μέτρα τους καί θά συνοδεύονται ἀπὸ φρουροὺς, μὰ ἐλπίζω ὅτι ὅλα θά πᾶνε καλά. Θά αἰφνιδιστοῦν γιὰτὶ δὲν θά περιμένουν βέβαια νά ὑποστοῦν ἐπίθεσι μέσα σ' ἓνα ξενοδοχεῖο, στὴν καρδιά τῆς πόλεως!...

Οἱ ἄλλοι κουνοῦν ἐπιδοκιμαστικά τὰ κεφάλια του. Ὁ Ἀντολφ Χούντ συνεχίζει:

— Ἀπὸ σᾶς θέλω νά συγκεντρώσετε γύρω ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο πολλοὺς ἄνδρες, γιὰ τὴν περίπτωσι πού θά συναντούσαμε μεγάλη ἀντίστασι ἐκ μέρους τῶν ἐχθρῶν μας. Καί τώρα σᾶς καληνυχτίζω καί...

Ὁ Γιώργος δὲν μένει γιὰ ν' ἀκούσῃ ἄλλο. Ξανακλείνει ἀθόρυβα τὴν πόρτα καί κατεβαίνει γοργὰ στὸν προθάλαμο μουρμουρίζοντας:

«Δὲν μπορεῖτε νά μέ δῆτε!»

Περνάει ἀθέατος ἀνάμεσα στοὺς 'Ινδοὺς καί βγαίνει στο δρόμο. Ἐκεῖ, κρύβεται πίσω ἀπὸ ἓνα κορμὸ δέντρου καί περιμένει.

Λίγα λεπτά ἀργότερα, ὁ Μερθάρ κάνει τὴν ἐμφάνισί του. Βγαίνει ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο καί ἀπομακρύνεται

γοργά μέσα στη νύχτα. 'Ο Γιώργος γλιστράει ξοπίσω του αθόρυβα και γοργά, σάν ένα αληθινό φάντασμα.

Χωρίς νά υποψιάζεται ότι τὸν παρακολουθοῦν, ὁ Γερμανὸς διασχίζει τοὺς δρόμους τῆς πόλεως καὶ μπαίνει σὲ μιὰ λαϊκὴ συνοικία. Ἐκεῖ σταματᾷ μπροστὰ σ' ἓνα μεγάλο κτίριο, τριγυρισμένο ἀπὸ μιὰ πολὺ ψηλὴ μάντρα. Στὸν τοῖχο εἶναι ἀνιγμένη μιὰ μικρὴ σιδερένια πόρτα. Ὁ Μερβάρα χτυπάει συνθηματικὰ στὴν πόρτα αὐτὴ καὶ ἓνα μικρὸ παραθυράκι ἀνοίγει. Μερικὲς λέξεις ἀνταλλάσσονται καὶ ἡ πόρτα ἀνοίγει. Ὁ Γερμανὸς μπαίνει καὶ ἡ σιδερένια πόρτα ξανακλείνει πίσω του.

Ὁ Γιώργος μένει μόνος μέσα στὴ σκοτεινὴ νύχτα. Καταλαβαίνει ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ μπῇ ἀπὸ τὴν πόρτα αὐτὴ, γιατί δὲν ξέρει τὸ σύνθημα. Ὁ μόνος τρόπος νὰ μπῇ στὸ σπ'τι αὐτοῦ, ὅπου ἴσως θρῖσκεται ἡ Κατερίνα εἶναι νὰ πηδῇ τὸν τοῖχο. Κάνει τὸ γύρο τοῦ μαντρότοιχου καὶ πλησιάζει σ' ἓνα μέρος ὅσο γίνεται πιὸ μακρυνὸ ἀπὸ τὴν πόρτα.

Ἐκεῖ, ξετυλίγει ἀπὸ τὴ μέση του ἓνα μακρὺ καὶ λεπτὸ σκοινὶ στὴν ἄκρη τοῦ ὁποίου εἶναι στερεωμένος ἓνας γάντζος, στριφογυρίζει τὸ γάντζο πᾶνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του καὶ τὸν τινάζει πρὸς τὰ πάνω.

Τὸ σκοινὶ ξεκουλουριάζεται σάν φίδι καὶ ὁ γάντζος

πηγαίνει καὶ ἀγκιστρώνεται στὴν κορυφὴ τοῦ τοίχου. Ὁ Γιώργος δοκιμᾷ τὴ στερεότητά του καὶ ἔπειτα ἀρχίζει νὰ σκαρφαλῶνῃ γοργά. Βρίσκεται στὰ μισὰ ὅταν κυττάζει ἐπάνω καὶ ἡ ἀνάσα του κόβεται. Ἐνας Ἴνδὸς εἶναι τώρα καθισμένος καθάλλα στὴν κορυφὴ τοῦ τοίχου καὶ κρατᾷ ἓνα μαχαίρι στὸ χέρι του. Τὸ μαχαίρι πλησιάζει στὸ τεντωμένο σκοινὶ ἀπὸ τὸ ὁποῖο κρέμεται τὸ παιδί!

Τὰ μάτια τοῦ Ἴνδου εἶναι καρφωμένα στὸ Ἑλληνόπουλο καὶ ἀπὸ τὰ χεῖλη του θγαίνει ἓνα γρύλλισμα θριάμβου καὶ σαδιστικῆς χάρας.

Τὸ Παιδί - Φάντασμα ἀνακτᾷ σχεδὸν ἀμέσως τὴν αὐτοκυριαρχία του. Συγκεντρώνει τὴ θέλησί του καὶ σκέπτεται ἔντονα:

«Δὲν μπορεῖς νὰ μὲ δῇς! Δὲν μπορεῖς νὰ μὲ δῇς!»

Ἡ ἐκφρασις τοῦ Ἴνδου ἀλλάζει. Τὸ πρόσωπό του παίρνει μιὰ θλακώδη ἐκφρασι καὶ τὰ μάτια του, πεταγμένα ἀπὸ τίς κόγχες τους, κυττάζουν χαζὰ πρὸς τὸ μέρος τοῦ παιδιοῦ. Τὸ μαχαίρι του μένει μετέωρο πᾶνω ἀπὸ τὸ τεντωμένο σκοινί.

— Ἀλλάχ!, μουρμουρίζει μὲ δέος. Τί ἔγινε; Πῶς χάθηκε ἔτσι;

Ὁ Γιώργος δὲν τὸν ἀφήνει νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν ἐκπληξί του. Μὲ μερικὲς γοργὲς κινήσεις φτάνει ὡς τὴν κορυφὴ τοῦ τοίχου καὶ τῇ

χέρι του κινείται γοργά, με δύναμη και με ακρίβεια. Τά δάχτυλά του, τεντωμένα χτυπούν τὸν Ἰνδὸ πᾶνω στὸ λαρύγγι καὶ ὁ ἄνθρωπος τοῦ Μερθάρρα συσπάται, κλονίζεται καὶ πέφτει ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ τοίχου.

Με γοργὰς κινήσεις, ὁ Γιῶργος ρίχνει τὸ σκοινὶ ἀπὸ τὸ μέσα μέρος καὶ γλιστράει γοργὰ κάτω.

Τὴν ἴδια στιγμή, κάτι σκληρὸ καρφώνεται στὴν πλάτη του καὶ μιὰ φωνή, ἡ φωνὴ τοῦ Μερθάρρα, λέει:

— Σὲ περ'μένα, Παιδί - Φάντασμα! Εἶχες τὴν ἀφέλεια νὰ νομίσης ὅτι δὲν ἀντελήφθην ὅτι με παρακολουθοῦσες, ἔ; Τώρα, ὅλα θὰ πάρουν τέλος! "Ὀλα! Θὰ πεθάνης ὅπως θὰ πεθάνη καὶ ὁ Σπίθας, ποὺ εἶναι καὶ οἱ δυὸ τους φιλοξενούμενοί μου!...

Τὸ νεροκολόκυθο

Ο ΣΠΙΘΑΣ βοδίζει γοργὰ πίσω ἀπὸ τὸν Ἀλῆ, τὸν σύντροφο τοῦ Μερθάρρα. Μὰ τὸ μυαλό του δὲν εἶναι σ' αὐτόν. Τὸ ἀδιάκοπα πεινασμένο παι-

δί ἔχει πολλὴ ὥρα νὰ φάη καὶ τὸ στομάχι του τὸν θασσανίζει ζητώντας μεγάλες ποσότητες τροφίμων γιὰ νὰ καθυστερήσῃ τὴ λιγούρα του.

— Μανούλα μου!, θογγάει. Ἐλπίζω νὰ ἔχουν καλὴ κουζίνα στὸ μέρος ὅπου με ὀδηγεῖ ὁ ἄνθρωπος αὐτός!

Ὁ Ἀλῆ φτάνει στὸ σπίτι ὅπου λίγη ὥρα ἀργότερα ἐπρόκειτο νὰ πέσῃ στὴν παγίδα ὁ Γιῶργος. Ἡ πόρτα ἀνοίγει καὶ κλείνει πίσω του. Ὁ Σπίθας μένει στὸ δρόμο ἀναποφάσιστος, μὴ ξέροντας τί νὰ κάνῃ. Ὁ Γιῶργος τοῦ εἶχε πῆ νὰ παρακολουθῇ τὸν ἄνθρωπο αὐτόν. Τί πρέπει νὰ κάνῃ; Νὰ φύγῃ καὶ νὰ πάῃ στὸν Ἀμπντουλάχ Σαρέμ, τὸν ἀρχηγό τῆς ὑπηρεσίας πληροφοριῶν τῶν Συμμάχων καὶ νὰ τὸν περιμένῃ ἐκεῖ; Ἡ νὰ δοκιμάσῃ νὰ μπῇ στὸ σπίτι αὐτό;

Μιὰ σκέψις τὸν κάνῃ νὰ πάρῃ τὴν ἀπόφασί του:

— Μανούλα μου! Πόσο πεινώ! Σίγουρα, θὰ ἔχουν καλὴ κουζίνα στὸ σπίτι αὐτό.

Καὶ ἀποφασίζει νὰ μπῇ. Κάνει ὅ,τι ἐπρόκειτο νὰ κάνῃ καὶ ὁ Γιῶργος λ' ἔγο ἀργότερα. Πλησιάζει στὸν τοῖχο, ξετυλίγει ἓνα σκοινὶ ἀπὸ τὴ μέση του, τὸ τινάζει πρὸς τὰ πάνω καί, μερικὲς στιγμὲς ἀργότερα, θρίσκεται μέσα στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ κύριο κτίριο, ποὺ ὑψώνεται στὸ κέντρο τῆς μεγάλης αὐλῆς, ὁ πάρχουν ἐκεῖ μέσα καὶ διά-

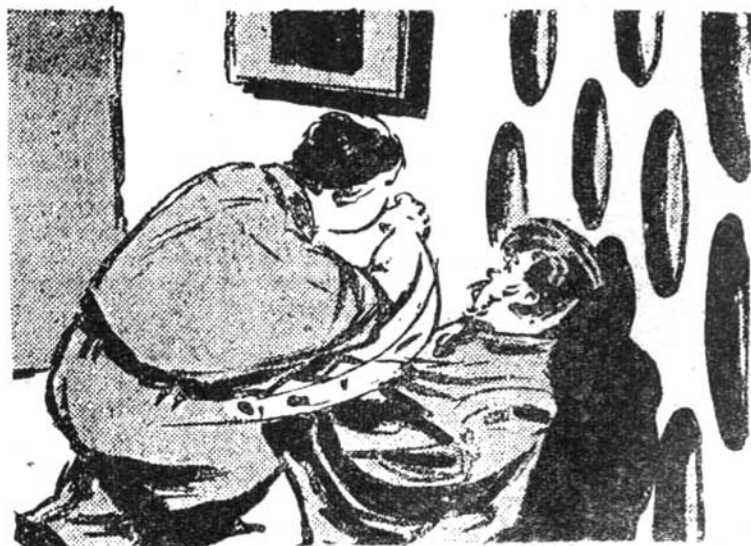
φορα άλλα μικρά κτίρια, που φαίνονται ακατοίκητα και έτοιμόρροπα. Ο Σπίθας γλιστράει ανάμεσά τους και κατευθύνεται προς το κεντρικό κτίριο, ενώ τα ρουθούνια του ανοιγοκλείνουν προσπαθώντας να συλλάθουν όσμες φαγητών.

Ξαφνικά, ένας ισκίος προβάλλει πίσω του. Είναι ο Άλῃ και κρατάει στα χέρια του ένα θαρύ αντικείμενο. Τα χέρια του σηκώνονται και το αντικείμενο, που είναι ένα πολύ μεγάλο νεροκαλάκι, προσγειώνεται με φόρα πάνω στο κεφάλι του καθυστερημένου στο μυαλό παιδιού.

Το χτύπημα είναι άρκετο

για να ρίξη άναίσθητο ακόμη κι' έναν ταύρο. Ο Σπίθας κλονίζεται και πέφτει αφήνοντας ένα θογγητό λαβωμένου θηρίου. Μά δεν χάνει έντελως τις αισθήσεις του. Τα ζουμιά του κολοκυθίου που τον περιλούζουν φτάνουν στο στόμα του και η γεύσις του κάνει το άχորταγο παιδί να μείνη σε μία κατάσταση μισολυποθυμίας. Όνειρεύεται ότι βρίσκεται στη ζούγκλα και καταβροχθίζει κορπούζια και πεπόνια και εύχεται να μην τελειώσει ποτέ το όνειρο αυτό.

Στο μεταξύ, ο Άλῃ τον σέρνει και τον μπάζει μέσα σ' ένα δωμάτιο, όπου έτοι-

Τού δίνει μια γροθιά και τον τινάζει μακριά!

Νοιώθει κάτι σκληρό να καρφώνεται στην πλάτη του!

μάζεται να τον δέσει όταν ο Σπίθας ανοίγει πάλι τα μάτια του. Κυττάζει γύρω βλέπει τον Άλη, δεν βλέπει πουθενά τα καρπούζια και τα πεπόνια του όνειρου του και σχηματίζει τη βεβαιότητα ότι ο άνθρωπος αυτός... του τὰ έκλεψε!

Πετάγεται όρθιος και πριν ο Άλης προλάβει να άμειβη τον άρπάζει από τη μέση του που φοράει και μουγγρίζει:

— Τα πεπόνια μου και τα καρπούζια μου! Τι τὰ έκλεψες, παλιόκλέφτη;

Και ή γροθιά του Σπίθα χτυπάει σαν ήλεκτρικό σφυρί τον Άλη στο πρόσωπο και τον στέλνει να κυλιστή χάμω, άναίσθητος.

— Μανούλα μου!, μουρμουρίζει ο Σπίθας τρίβοντας τό χέρι του. Πού τὰ έκρυψε τα καρπούζια και τα πεπόνια;

Άνοίγει την πόρτα του δωματίου, θγαίνει στην αλή, κάνει μερικά θήματα και... κάτι σκληρό άκουμπάει στην πλάτη του, ενώ μία γυναίκα φωνή λέει:

— Μείνε άκίνητος, άπιστε!

Η γυναίκα μίλησε στην ινδική γλώσσα και ο Σπίθας δεν καταλαβαίνει ούτε λέξι. Καταλαβαίνει όμως πολύ καλά τη γλώσσα της κάννης πιστολιού, που είναι καρφωμένη στην πλάτη του. Η γυναίκα που στέκεται πίσω του είναι μία χανούμισ-

σα και τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ προσώπου της εἶναι σκεπασμένο μ' ἓνα φερετζέ. Ὁ Σπίθας θυμάται ὅτι ὁ Γιώργος τοῦ εἶχε πῆ ὅτι στὸ Πακιστάν οἱ περισσότεροι κάτοικοι εἶναι μωσαμεθανοὶ κι' ἔτσι δὲν δοκιμάζει μεγάλη ἐκπληξι στὸ ἀντίκρουσμα τοῦ φερετζέ.

Ἡ γυναίκα τὸν σπρώχνει πρὸς τὴν πόρτα τοῦ δωματίου, τὸν ἀναγκάζει νὰ ἀνοίξῃ μιὰν ἄλλη πόρτα ἐσωτερικὴ καὶ νὰ προχωρήσῃ μέσα σ' ἓνα διάδρομο. Στὸ τέρμα τοῦ διαδρόμου, μέσα σ' ἓνα χῶλ, τέσσερις Ἴνδοὶ κουβεντιάζουν εὐθυσια.

Κλείστε τὸν ἄνθρωπο αὐτὸν στὸ ὑπόγειο μαζί με τὸ κορίτσι, διατάζει ἡ γυναίκα. Μπήκε κρυφά στὴν αὐλὴ μας καὶ χτύπησε τὸν Ἀλῆ! Σίγουρα, εἶναι κατ'ἀσκοπος. Ὅταν ξοθῇ σὲ λίγο ὁ Μερθάρρα, θὰ μᾶς πῇ τί θὰ τὸν κάνουμε...

Δυὸ ἀπὸ τοὺς ἄνδρες ἀρπάζουν τὸν Σπίθα, τὸν ἀφοπλίζουν καὶ τὸν σπρώχνουν πρὸς μιὰ σκάλα, ποὺ ὀδηγεῖ πρὸς τὰ κάτω. Στὸ τέρμα τῆς σκάλας, σταματοῦν μπροστὰ σὲ μιὰ κλειστὴ πόρτα, ὅπου στέκεται ἓνας πάνοπλος φρουρός. Ἀνοίγουν τὴν πόρτα, ρίχνουν μ' ἓνα σπρώξιμο τὸν Σπίθα μέσα στὸ δωμάτιο καὶ ξανακλείνουν.

Ὁ Σπίθας κυττάζει γύρω. Στὸ φῶς εἰδὸς λυχναριοῦ, ποὺ εἶναι κρεμασμένο ψηλά στὸν τοῖχο, βλέπει ἓνα κορί-

τσι καθισμένο πάνω σ' ἓνα πέτρινο κρεβάτι. Εἶναι ἡ Κατερίνα καὶ φαίνεται πολὺ καταβεβλημένη. Τὸ πρόσωπό της εἶναι χλωμό, τὰ χαρακτηριστικὰ της τραθηγμένα καὶ τὸ κορμί της τρέμει ἀπὸ τὴν ἐξάντλησι καὶ ἀπὸ τὸ κρύο, ποὺ ἐπικρατεῖ στὸ ὑγρὸ ὑπόγειο...

Τὸ κόλπο τοῦ Γιώργου

Ο ΓΙΩΡΓΟΣ μαρμαρώνει, καθώς τὸ πιστόλι τοῦ Γερμανοῦ πράκτορος καρφώνεται εἰς τὴν πλάτη του. Γιά μιὰ στιγμή, μένει διστακτικός. Θὰ μπορούσε νὰ χρησιμοποιήσῃ πάλι τὴ δύναμι ποὺ τοῦ ἔδωσαν οἱ Καχουάρα καὶ νὰ τοῦ ξεφύγῃ. Μὰ δὲν τὸ κάνει αὐτό. Ὁ Σπίθας καὶ ἡ Κατερίνα θρῖσκονται μέσα στὸ σπῆτι αὐτὸ καὶ δὲν πρέπει νὰ χρησιμοποιήσῃ τὴν ικανότητά του νὰ χάνεται παρὰ μόνο τὴν κρίσιμη στιγμή. Ἔτσι, θὰ αἰφνιδιάσῃ τὸν Μερθάρρα, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ ξέρῃ ὅτι καὶ τὸ Παιδί - Φάντασμα εἶναι τώρα

προικισμένο με την ίδια ικα-
νότητα.

Μένει λοιπόν ακίνητος, έ-
νω ό "Αντολφ Χούντ τόν ψά-
χει και τόν άφοπλίζει. "Επει-
τα, ό Μερθάρρα λέει:

— Γύρισε και προχώρησε
πρός τό σπίτι! Καί έχε ύπ-
όψι σου ότι στην παρσμικρή
ύποπτη κίνησί σου θά πυρο-
βολήσω!

"Ενα κύμα χαράς πλημ-
μυρίζει τό "Ελληνόπουλο. "Ο
άντίπαλός του δέν θά τόν
σκοτώση επί τόπου! "Επομέ-
νως, έχει τώρα πολλές έλπί-
δες νά σώση τους φίλους
του. "Εξάλλου, πρέπει νά
γλυτώση για νά ειδοποιήση
τους Συρμάχους για την
άπαγωγή του αντίβασιλέως
των "Ινδιών και των στρατη-
γών, που σχεδιάζει ό Μερ-
θάρρα.

Μερικοί άλλοι "Ινδοί πλη-
σιάζουν και ζώνουν τό παι-
δί. Φτάνουν όλοι μαζί στό
σπίτι και κατεβάζουν τό "Ελ-
ληνόπουλο στό ύπόγειο. "Α-
νοίγουν την πόρτα και τόν
ρίχνουν θάνασσα μέσα, ενώ
ό Μερθάρρα του λέει:

— Σου δίνω μερικές ώρες
ζωής ακόμα, Παιδί! - Φάντα-
σμα! Θά σε αφήσω ζωντανό
ώς τό πρωί. Κάθε μία ώρα
οί άνθρωποί μου θά σε ρω-
τούν από την πόρτα του κελ-
λιού σου, άν είσαι έτοιμος
νά μιλήσης. "Αν οί άπαντή-
σεις σου εξακολουθούν νά
είναι άρνητικές ως την στι-
γμή που θά άνατείλη ό ήλι-
ος, θά θασανίσω και θά σκο-
τώσω μπροστά στα μάτια

σου τους φίλους σου κι' έ-
πεται θά σε σκοτώσω και σε
να!

— Τι θέλεις νά μάθης από
μένα, Μερθάρρα; ρωτάει ήρε-
μα τό Παιδί - Φάντασμα.

— Τά πάντα! Τους συνερ-
γάτες σου έδω στό Πακι-
στάν, τά σχέδια των Συρμά-
χων, τά δικά σου σχέδια, τά
πάντα!

Και κλείνει την πόρτα, μέ
θρόντο. "Ενας από τους
φρουρούς την άμπαρώνει ά-
πό έξω.

"Ο Γιώργος τρέχει κοντά
στην άγαπημένη του και την
παρνει στην άγκαλιά του.
"Από τά μάτια του κυλούν
δυό χοντρά δάκρυα.

— Άγαπημένη μου!, λέει
μέ συγκινημένη φωνή. Πόσο
μού κόστισε ή άπαγωγή σου
άπό τό τέρας αυτό του Χί-
τλερ! Θά μου πληρώση ά-
κριτά αυτό που έκανε!

— Δέν έπρεπε νά έρθης έ-
δω, Γιώργο!, μουρμουρίζει
ή "Ελληνοπούλα. "Επρεπε
νά με αφήσης στην τύχη
μου. Τώρα, θά χαθούμε όλοι
μαζί! Θά...

— Μην απέλπίζεσαι, Κατε-
ρίνα!, την διακόπτει ό Γι-
ώργος. Δέν χάθηκαν ακόμη
όλα! "Εχω κάποιο άτομό εις
τά χέρια μου και σκοπεύω
νά τό παίξω σε λίγο... Κύτ-
ταξε!

Και λέει μέσα του:

«Δέν μπορείς νά μέ δη!»

Μιά σιγανή κραυγή ξεπη-
δάει από τό στήθος του κο-
ριτσιού. "Ο Γιώργος χάνεται
ξαφνικά από μπροστά της

σάν καπνός! Τὰ μάτια της ψάχνουν τὸ ὑπόγειο γύρω, μὰ δὲ βλέπουν παρὰ μόνο τὸν Σπίθα, πού ἔχει ξαπλώσει χάμω καὶ ἔχει κιόλας ἀποκοιμηθῇ!

— Θεέ μου!, μουρμουρίζει μὲ δέος.

Ὁ Γιώργος ξαναφαίνεται καὶ τῆς χαμογελάει.

— Μά... πῶς...; τραυλίζει ἡ Ἑλληνοπούλα.

— Δὲν ὑπάρχει τίποτε ὑπερφυσικό σ' ὅλα αὐτά, λέει ὁ Γιώργος.

Καὶ τῆς ἐξηγεῖ τὴν ἐπίσκεψί του στὴ φυλὴ τῶν Καχουάρα καὶ τίς τρομερὲς δοκιμασίες πού ὑπέστη γιὰ νὰ ἀποκτήσῃ τὴν ικανότητα νὰ χάνεται.

— Τώρα, λέει τελειώνοντας, εἶμαι σὲ πῶς εὐνοϊκὴ θέσι ἀπὸ τὸν Μερθάρα, γιατί δὲν ξέρεῖ ὅτι ἔχω αὐτὴ τὴν ικανότητα ἐνῶ ἐγὼ ξέρω ὅτι μπορεῖ νὰ ἐξαφανίζεται ὅποτε θέλει.

Περνάει μιὰ ὥρα. Ἐνα χτύπημα ἀκούγεται στὴν πόρτα καὶ μιὰ φωνὴ ρωτᾷ:

— Θὰ μιλήσης, Παιδί - Φάντασμα;

— Ὁχι!, ἀπαντᾷ τὸ Ἑλληνοπούλο.

Ἐξηγεῖ στὴν Κατερίνα τὸ σχέδιό του, ἓνα σχέδιο πού γεμίζει τὴν ἀγαπημένη του ἀνησυχία καὶ ἐλπίδα.

Ἡ νύχτα εἶναι πολὺ προχωρημένη ὅταν, γιὰ πέμπτη φορά, τὸ χτύπημα ἀκούγεται στὴν πόρτα καὶ ἡ φωνὴ λέει:

— Θὰ μιλήσης, Παιδί - Φάντασμα;

— Θὰ μιλήσω!, ἀπαντᾷ ὁ Γιώργος. Ὁδηγήστε με στὸν Μερθάρα.

Ἡ ἀμπάρα σηκώνεται τρίζοντας καὶ ἡ πόρτα ἀνοίγει. Στὸ ἀνοιγμά της κάνουν τὴν ἐμφάνισί τους δυὸ Ἴνδοί. Κρατοῦν αὐτόματα στὰ χέρια καὶ κυττάζουν καχύποπτα τὸ Γιώργο.

— Πλησίασε ἀργά, τοῦ λένε, καὶ μὲ τὰ χέρια ψηλά! Θὰ σὲ οδηγήσουμε στὸ δωμάτιο τοῦ Μερθάρα. Πρόσεξε! Ἄν...

Τὰ λόγια πνίγονται στὸ λαρύγγι ἐκείνου πού μιλάει. Τὸ Παιδί - Φάντασμα ἔχει ἐξαφανιστῇ ἀπὸ μπροστὰ τους, σάν νὰ ἦταν ἀπὸ καπνὸ! Πρὶν συνέλθουν ἀπὸ τὴν ἐκπληξί τους, δυὸ σιδερένιες γροθιὲς τοὺς χτυποῦν στὸ στομάχι καὶ τοὺς κάνουν νὰ διπλωθοῦν στὰ δύο καὶ νὰ παρατήσουν τὰ αὐτόματά!

Στὸ ξενοδοχεῖο («Ἐξέλειο»)

Ο ΓΙΩΡΓΟΣ πού κάνει πάλι τὴν ἐμφάνισί του, σηκώνει τὴ

γροθιά του και χτυπάει τὸν ἓνα στὴ θάσι τοῦ κρανίου, ἐνῶ ὁ Σπίθας κάνει τὸ ἴδιο στὸν ἄλλο. Οἱ δυὸ φρουροὶ πέφτουν ἀναίσθητοι.

— Γρήγορα!, λέει ὁ Γιώργος.

Παίρνει τὸ ἓνα αὐτόματο καὶ ὁ Σπίθας τὸ ἄλλο. Ἡ Κατερίνα ὀπλίζεται μ' ἓνα πιστόλι περὶ παίρνει ἀπὸ τὴ ζώνη τοῦ ἑνὸς ἀπὸ τοὺς φρουροὺς.

Ἀνεβαίνουν γοργὰ καὶ ἀθόρυβα τὴ σκάλα καὶ βγαίνουν στὸ χῶλ. Δυὸ ἄλλοι φρουροὶ εἶναι καθισμένοι ἐκεῖ σὲ δυὸ καρέκλες καὶ κουβεντιάζουν νυσταγμένα, μὲ τὰ ὅπλα τους ἀκουμπισμένα στὰ γόνατά τους.

Στὸ ἀντίκρουσμα τῶν τριῶν παιδιῶν, ἀναπηδῶν καὶ δοκιμάζων ν' ἀρπάξουν τὰ ὅπλα τοῦς. Μὰ εἶναι πιά πολὺ ἄργα. Τὰ αὐτόματα τοῦ Γιώργου καὶ τοῦ Σπίθα τερετίζουν καὶ γαζώνουν κυριολεκτικὰ τοὺς δυὸ πράκτορες τοῦ Χίτλερ.

Τὰ Ἑλληνόπουλα τρέχουν πρὸς τὴν ἐξοδο βγαίνουν εἰς τὴν αὐλὴ καὶ τὴν διασχίζουν κατευθυνόμενοι πρὸς τὴν αὐλόπερτα.

Ἐκεῖ, στέκεται ἓνας ἀκόμη φρουρός. Εἰδοποιημένος ἀπὸ τοὺς πυροβολισμούς, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἀρχίζει νὰ πυροβολῇ ἀμέσως μόλις διακρίνει τοὺς ἴσκιους τῶν παιδιῶν νὰ πλησιάζουν γοργὰ.

— Μπρούμυτα!, διατάζει ὁ Γιώργος.

Καὶ πέφτει στὸ ἔδαφος, ἐ-

νῶ ταυτόχρονα τὸ δάχτυλό του πιέζει τὴ σκανδάλη τοῦ αὐτομάτου του. Ὁ Σπίθας καὶ ἡ Κατερίνα τὸν μιμοῦνται. Ὁ φρουρὸς πέφτει χτυπημένος ἀπὸ δεκάδες σφαίρες καὶ τὰ παιδιὰ πετάγονται πάλι ὀρθία καὶ τρέχουν πρὸς τὴν πόρτα. Φτάνουν ἐκεῖ, ὅταν πίσω τους, ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ κτιρίου ἀντηχοῦν πυροβολισμοὶ καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Μερθάρρα, ποὺ οὐρλιάζει:

— Θὰ σᾶς σκοτώσω ὅλους. Ἀφήσατε καὶ σᾶς ξέφυγαν οἱ ἀνέκानοι. Ἄν δὲν τοὺς πιάσετε ἢ δὲν τοὺς σκοπώσετε θὰ πληρώσετε μὲ τὸ κεφάλι σας τὴν ἀνακονότητά σας!

Ὁ Γιώργος τραβάει τὴν ἀμπάρα, ἀνοίγει τὴν πόρτα ἀφήνει τὸ Σπίθα καὶ τὴν Κατερίνα νὰ βγοῦν πρῶτοι γαζώνει τὴν αὐλὴ πίσω του μὲ μιὰ ριπὴ τοῦ αὐτομάτου του καὶ τρέχει καὶ αὐτὸς πίσω ἀπὸ τοὺς φύλους του μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας. Ὅταν ἔπειτα ἀπὸ λίγο ὁ Μερθάρρα καὶ οἱ ἄνθρωποι του βγαίνουν μὲ προφυλάξεις ἀπὸ τὴν αὐλὴ στὸ δρόμο, τὰ Ἑλληνόπουλα ἔχουν πιά χαθῇ.

* * *

Ἡ παγίδα εἶναι στημένη στὴν ἐντέλεια. Πενήντα Σύμμαχοι πράκτορες τῆς ὀργανώσεως τοῦ Ἀμπντουλάχ Σαρέμ, ἑκατὸ ἔμπιστοι Ἰνδοὶ ἀστυνομικοὶ καὶ διακόσιοι Σύμμαχοι στρατιῶτες ἔχουν σχηματίσει ἓναν ἀδιάσπαστο κλοιὸ γύρω ἀπὸ τὸ

Ξενοδοχείο 'Εξέλσιορ, όπου στο δωμάτιο 123 πρόκειται να συναντηθούν ο αντιβασιλεύς των 'Ινδιών και οι αρχηγοί των Συμμαχικών δυνάμεων της 'Ασίας και του Ειρηνικού. Δεκάδες άλλοι άντρες είναι κρυμμένοι σε διάφορα σημεία, μέσα στο ξενοδοχείο. Μέσα στο ίδιο το δωμάτιο 123 αντί για τις διακεκριμένες προσωπικότητες βρίσκονται μερικοί από τους πιο ικανούς και πιο τολμηρούς πράκτορες των Συμμάχων μαζί με το Παιδί - Φάντασμα.

Το 'Ελληνόπουλο περιμένει με αγωνία. Ξέρει ότι όλα τα γειτονικά δωμάτια είναι γεμάτα από τους άντρες του Μερθάρρα και ότι διακόσιοι τουλάχιστον άλλοι πράκτορες των Γερμανών είναι κρυμμένοι γύρω από το ξενοδοχείο. Και ξέρει ότι από στιγμή σε στιγμή όλοι αυτοί θα έπιτεθούν έναντιον του δωματίου 123 για

να αίχμαλωτίσουν τον αντιβασιλέα και τους στρατηγούς, που αυτή τη στιγμή συνεδριάζουν με την ήσυχία τους σε κάποιο άλλο κτίριο σε μιάν άλλη περιοχή του Καράτσι..

Αυτή τη φορά ελπίζει ότι το τέλος είναι πιά πολύ κοντά. 'Ελπίζει όχι μόνο να συντρίψει τους συνωμότες της ελευθερίας, αλλά και να συλλάβη ή να εξοντώση τον ίδιο τον "Αντολφ Χούντ, τον τρομερό Μερθάρρα, τον σατανικό πράκτορα του Χίτλερ που κάθε τόσο απειλεί με καταστροφή τις δυνάμεις της ελευθερίας και του δικαίου..

Περιμένουν όλοι τους ανυπόμονα ν' αρχίση ή επίθεσις. Περιμένουν με τὰ όπλα στα χέρια και με τὸ δάχτυλο στὴ σκανδάλη.

Καὶ τότε, ξαφνικά, ἡ πόρτα τοῦ δωματίου ἀνοίγει με πάταγο...

ΤΕΛΟΣ

Συγγραφεύς: ΘΑΝΟΣ ΑΣΤΡΙΤΗΣ

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις

ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΣΑΣ

ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ
ΠΕΜΠΤΗ, 5 ΜΑΡΤΙΟΥ

έρχεται ό

ΑΕΤΟΣ
τῶν Γηπέδων

Τό πιό συναρπαστικό περιπετειῶδες ἀνάγνωσμα
πού ἔχετε διαβάσει ποτέ!

- Ό ἥρωας μας εἶναι ἄσσοι τῶν μουσικῶν
πρακτόρων!
- Εἶναι ἐπίσης ἄσσοι τοῦ παγκοσμίου
ποδοσφαίρου!
- Συντρίβει τίς ἀντίπαλες ομάδες μέ τή
σφαῖρα τοῦ γηπέδου!
- Τσακίζει τοὺς ἐγκληματίες τοῦ ὑποκόσμου
μέ τίς σφαῖρες τοῦ πιστολίου του!

ΑΕΤΟΣ
τῶν Γηπέδων

Εἶναι ἓνας πρωτοφανής συνδυασμός ἀθλητοῦ
καί ντέτεκτιβ, πού θά χαρίσῃ συνταρακτικές συγκι-
νήσεις καί περιπέτειες, πού γιά πρώτη φορά θά
διαβαστοῦν στήν Ἑλλάδα!

Κυκλοφορεῖ

ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΠΕΜΠΤΗ!
ΜΗΝ ΤΟΝ ΧΑΣΕΤΕ!

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΗΡΩΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΒΑΤΟ

(ΑΝΑΤΥΠΩΣΙΣ)

Έτος 2ον — Τόμος 19ος — Άρ. Τεύχους 153 — Δρχ. 2
Γραφεία : Λέκκα 22, Άθήναι (125). Τηλέφωνον 228-983

Δημοσιογραφικός Δ/ντής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ/ντής: Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηθασίλειου, Ταταούλων 19, Ν. Σμύρνη
Έπιστολαί, έπιταγαί: Γεώργ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι

Συνδρομαί έσωτερικοῦ:

Συνδρομαί έξωτερικοῦ:

Έτησία δρχ. 100

Έτησία δολλάρια 4

Έξάμηνος » 53

Έξάμηνος » 2

Στό έπόμενο τεῦχος, πού κυκλοφορεῖ τήν έρχόμενη έβδο-
μάδα μέ τόν τίτλο:

Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΜΑΓΟΣ

τά ήρωικά Έλληνόπουλα κερδίζουν μιá μεγάλη νίκη για
ν' αρχίσουν σχεδόν άμέσως μιá νέα μάχη για τήν έλευθε-
ρία, μιá μάχη από τήν όποία κρέμεται ή τύχη όλόκληρου
του έλευθερου κόσμου και της ίδιας της Έλλάδος!

ΧΑΝΚ, Η ΑΜΑΞΑ
ΘΑ ΠΕΡΑΣΗ
ΣΕ ΛΙΓΑ
ΛΕΠΤΑ

Η ΚΟΚΚΙΝΗ ΑΜΑΞΑ

ΝΑΙ ΤΖΙΜ...
ΕΙΜΑΙ ΕΤΟΙΜΟΣ.

ΠΕΡΙΜΕΝΟΝΤΑΣ ΝΑ ΠΕΡΑΣΗ
Η ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗ ΑΜΑΞΑ
ΑΠΟ ΜΙΑ ΕΡΗΜΗ ΠΕΡΙΟΧΗ
ΣΤΟ ΦΑΡ-ΟΥΕΣΤ... ΔΥΟ
ΛΗΙΤΕΣ, Ο ΤΖΙΜ ΜΑΡΣΑΛ
ΚΑΙ Ο ΧΑΝΚ ΦΟΡΝΤΕΡ ΣΥ-
ΖΗΤΟΥΝ...

Άνατύ

ΜΠΕΤΣ ΤΟ ΙΔΙΟ...
ΧΑΝΚ, ΝΑΤΟ...
ΕΜΠΡΟΣ

ΟΚΕΪ! ΣΤΑΜΑ-
ΤΑ, ΚΑΙ ΨΗΛΑ
ΤΑ ΧΕΡΙΑ

ΔΕΝ ΘΑ ΞΕΦΥ-
ΓΕΤΕ Μ' ΑΥΤΗ
ΤΗ ΛΗΙΤΕΙΑ...